

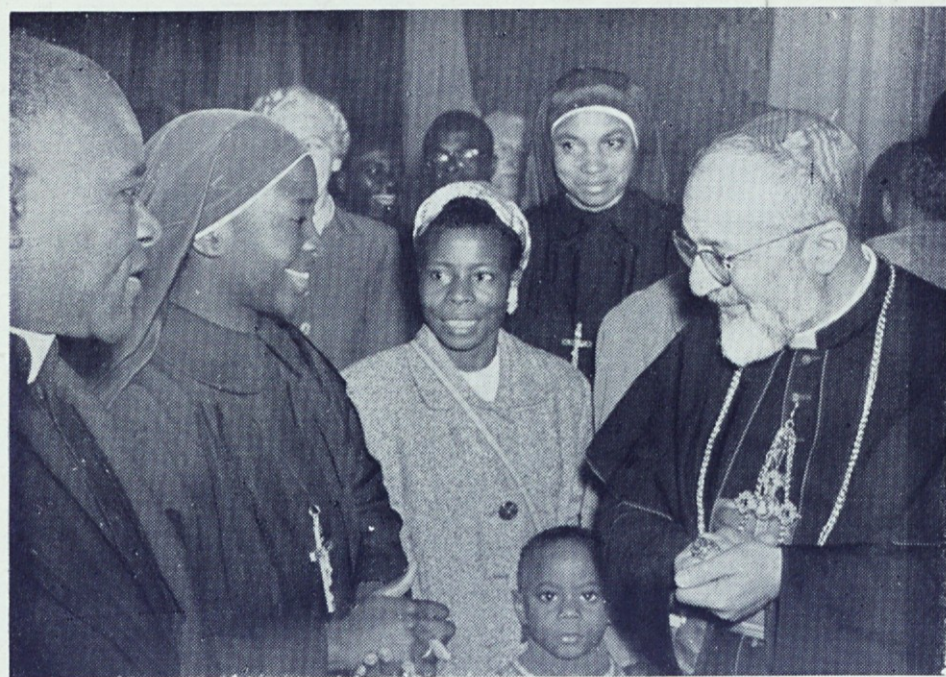
+ SVET

KRISTUSU

^v
KATOLISKI MISIJONI
AS MISIONES CATOLICAS

^v
MAREC - ST. 3
1959 - XXXIII.

Proprefekt kongregacije za širjenje vere, kardinal Agagianian v razgovoru s črnimi obiskovalci. Spodaj: Tudi v črni Afriki volijo...

OD OKTOBRA DO OKTOBRA

(Misijonsko leto 1957 - 1958)

V preteklem misijonskem letu, ki objame čas od ene do druge misijonske nedelje (oktober 1957 — oktober 1958), so najvažnejši trije dogodki: nepostavna škofovska posvečenja na Kitajskem; vedno večje nasprotovanje misijonarjem v poganskih deželah; rastoča nevarnost, da bo krščanstvo izgubilo Afriko.

Bežen pogled na te tri, za misijonski apostolat katoliške Cerkve nič kaj razveseljive podobe naj nam vzbudi še večjo misijonsko zavest in nagne našo dejavnost k še večjemu delu za širjenje božjega kraljestva po vsem svetu. Podatki, ki jih navajamo, so vzeti iz uradnih poročil vatikanske misijonske poročevalske agencije "Fides".

I. — Razkol na Kitajskem

Čez vse boleč dogodek v lanskem misijonskem letu je nepostavno posvečenje škofov v komunistični Kitajski. Za lažje razumevanje tega, kako skušajo komunisti razklati kitajsko Cerkev in kako so v nekaterih primerih razkol od Rima dejansko tudi že dosegli, je prav, da se bežno ozremo na posamezna obdobja te razkolniške gonje.

Od 17. julija do 2. avgusta 1957 so komunisti v Peking, po največ nasilno, zbrali 159 katoliških laikov, 70 duhovnikov in 12 škofov. Skupno tedaj 241 predstavnikov kitajske Cerkve z namenom, da ustanove "Katoliško rodoljubno zvezo".

Razglasili so, da je namen zveze, gojiti med kitajskimi katoličani domovinsko ljubezen in miroljubje; v resnici pa naj bi to v komunistični partiji skrbno pripravljeno gibanje nagnilo katoličane, da bi začeli zagovarjati načela brezbožnega materializma in da bi katoliško Cerkev na Kitajskem napravili za koristno propagandno orodje rdečega režima in državnega Odpora za verske zadeve.

Četudi so se v Peking zbrani katoliški predstavniki komunističnim načrtom junaško uprli — rdeče časopisje in radio sta jih predstavljala potem svetu kot "neznatno manjšino reakcionarjev" — so komunisti zvezo vseeno ustanovili. Tak je bil rdeče stranke načrt in ukaz.

Po pekinškem kongresu so brž pripravili podobne shode v 25 kitajskih provincah, da bi tako po širni kitajski deželi ustvarili pokrajinske veje razkolniškega gibanja. Na vseh teh shodih so katoliške zastopnike, ki so jih imenoma tja pozvali, enostavno prisilili, da so pristali na to "rodoljubno" gibanje. Istočasno so v naprej pripravljenih debatah odobrili tudi resolucije. Bistvo teh resolucij je blatenje Vatikana in napad na "izdajalce domovine" — katoliške predstavnike, ki so se shodov prisiljeni udeležili. Kdo je v resnici tiste "znamenite" resolucije odobril, ni prav nič jasno. Kajti

komunistična uradna poročila enodušno navajajo, da so se "reakcionarni duhovniki in verniki", vdani Rimu, "drznili braniti Cerkev", ko so odločno vzklkali pred zborom: "Cerkev mora voditi Sveta Stolica, ne pa brezbožniki!"...

Glavni komunistični namen teh shodov je bil, da odkrijejo tiste duhovnike in vernike, ki najbolj odločno in vztrajno zagovarjajo cerkveno edinost. Vsi ti so po njihovo "nevarni kriminalni elementi", ki jih je treba "prevzgojiti", v rdečem smislu seveda...

Kaj kmalu se je za odločne pričevalce Cerkve začelo mučeništvo "prevzgoje". Številke, ki so jih komunisti sami vrgli v svet, dokazujejo, da je število tistih "katoliških reakcionarjev" več kot veliko. Samo v Šanghaju so od 10. decembra 1957 čez 75 duhovnikov poslali v "prevzgojo". To komunistično šolanje duhovščine in laikov pa lahko traja mesece in mesece. Duševni pritisk brezbožnih "vzgojiteljev" je tako močan, da pod njim slednjič klonijo tudi najmočnejši in najodpornejši duhovi. Iz takih izničenih in zlomljenih žrtev, ki niso več zmožne misliti z lastno glavo, lahko potem izsilijo priznanja in pristanek h komunističnim načrtom. Očitno preveč, da ni mogoče govoriti niti o senci kake svobodne odločitve!

Nekaj mesecev pozneje so komunisti storili nov korak za ločitev Kitajcev od Rima. Rdeče časopisje je začelo z divjo gonjo proti Sveti Stolicy. Z vso komunistom lastno zgovornostjo so dokazovali dan na dan naslednjo podlo obdolžitve: "V dvanajstih letih življenja kitajske katoliške hierarhije je papež protipostavno imenoval za našo deželo somozvane in imperialistične škofo. S tem si je hotel zagotoviti nadzorstvo nad Novo Kitajsko in onemogočiti njen razvoj. Da pa Vatikan ne bo imenoval še novih imperialističnih agentov, mora kitajska Cerkev vzeti svojo usodo v lastne roke. Edina pot k temu cilju je volitev in posvečenje novih škofov na pobudo in izbiro katoliških rodoljubnih zvez."

Prve "izvoljene" škofo so ustoličili po obredu, ki je bil vse prej kot podoben kakemu posvečenju: dali so jim prstan, ki naj pomeni njihovo škofovsko oblast; izvoljeni je nato prisegel, podelil navzočim blagoslov in potem poslušal poseben naprej sestavljeni govor njemu v čast.

13. aprila lani pa sta bili v hankovski katedrali prvi dve nepostavni škofovski posvečenji. Msgr. Li, škof iz Puchija je v škofa posvetil duhovnika Tunga in Yüana. Obred so filmali in rdeča časopisna agencija "Nova Kitajska" je zmagoslavno oznanila: "V več ko tristo letih, kar je katolištvo na Kitajskem, se je zdaj prvič namerilo, da kak škof docela svobodno opravlja obred škofovskega posvečenja."

S posebno okrožnico "Ad Apostolorum Principis" (glej KM januar — februar 1959!) je pokojni Pij XII. na praznik apostolov Petra in Pavla, 29. junija 1958 dal svoj odločni odgovor na ta nepostavna posvečenja, ko je opomnil na načela in vodila katoliške Cerkve pri izbiri in posvetitvi škofov. Izobčeni so sami po sebi, kateri brez predhodnega ukaza Svete Stolice škofovsko posvečenje prejmejo, kot tudi tisti, ki ga nepostavno podelé... Rimski papež edini ima oblast imenovati in postavljati škofo po vsem svetu, ne samo na Kitajskem!

Pred nesrečnim posvečenjem 13. aprila je msgr. Li javno izpričal svojo odločno zvestobo Rimu s pomenjljivimi besedami: "Če bi imel dve duši, bi eno žrtvoval in posvečenje, ki ga od mene zahtevajo, opravil. A ker imam

Slovenski duhovniki, zbrani na nekem katoliškem kongresu v Evropi leta 1958, v razgovoru z begunskim kitajskim škofom.

samo eno, ki jo hočem rešiti, ne bom nikdar posvetil, dokler ne prejmem ukaza iz Rima!" Komunistični oblastniki so ga skoraj po tej izjavi "povabili v šolo za prevzgojo". Teden dni samo je trajalo to "šolanje", pa je škof Li prišel iz "šole" krotak kot jagnje, ves vdan komunističnim navodilom in je oba omenjena duhovnika — posvetil...

Kaj se je v tistih sedmih dneh zgodilo s škofom, bo najbrž za vse čase skrivnost. Kazno pa je, da komunistične žrtve po nekaj dneh brez spanja in brez počitka pristanejo ne vse, kar rablji od njih zahtevajo. Fizična zmogljivost človekova ima svoje meje. Kar je čeznje, ni več človek, marveč samo še neodgovoren človeški robot. Vemo, da so se mnogi misijonarji, zlomljeni od samote, nespečnosti in mučenja v komunističnih ječah slednjič obtožili najstrahotnejših zločinov, ki jih v resnici nikoli zagrešili niso, in da so njihove izjave posneli na zvočni trak...

Je bilo v poznejših mesecih še več posvečenj? Cerkveni krogi sklepa-jo, da jih je bilo še nekaj. A zanesljivih podatkov o tem do zdaj še ni.

Žalostna in nesporna resnica pa je, da je od prejšnjih 140 postavno posvečenih nadškofov in škofov danes na Kitajskem samo še 25 škofov. Vsi

ti so Kitajci. A jih je 8 v ječi, 5 na svobodi, potem ko so ječo odslužili za nekaj časa, 11 jih je pod nadzorstvom, o enem pa sploh ni poročil.

Tako je tedaj komunistična oblast na Kitajskem porabila svojo rodoljubno katoliško zvezo, da bi z njo razklala in razrušila Cerkev, "od znotraj", kot komunisti pravijo. Nobenega dvoma namreč, da omenjena zveza nikoli ne bi zaživela, če bi je ne izumili, v življenje priklicali, organizirali in kitajskim katoličanom vsilili komunisti sami.

Namen komunističnega režima na Kitajskem je predvsem uničenje Cerkve, pa ne z državnim dekretom, marveč tako, da jo načrtno požene v samomor. Prav to pa je tudi vsa resnica o znameniti "verski svobodi" v komunizmu!

II. — Misijonarji - nezaželeni tujci

Tri tisoč duhovnikov, štiristo misijonskih bratov in dva tisoč redovnic, skupno tedaj 5400 misijonarjev in misijonark različnih narodnosti, so kitajske rdeče oblasti izgnale iz dežele kot škodljive, nevarne in nezaželene tujce. Ta strupeni črt do misijonarjev se je v zadnjih letih razširil že tudi po nekaterih drugih azijskih deželah, kjer inozemske misijonarje za zdaj sicer še trpe, a jih iz dneva v dan bolj nadzorujejo in postopajo z njimi kot s sumljivimi osebami. Ena teh dežel je **Indija**.

V neki vasi v Gangesovi dolini je misijonar slovesno pripravil krst večje skupine odraslih domačinov. Nasprotniki so takoj začeli s posebno preiskavo, ki naj bi ugotovila, kakšnih sredstev se je misijonar pri svojem pridobivanju poslužil. Obdolžili so ga, da je svoje kristjane "kupil" z zalogo mleka v prahu, ki ga je sicer delil med bolne in revne...

Na indijskem jugu za zdaj še ni te mrznje do misijonarjev, ki je sicer tako strupena na severu. Krajevni oblastniki so celo iskreno uslužni do misijonarjev. Seveda pa morajo tudi tu kot povsod izpolnjevati ukaze, ki veljajo za vso deželo enako. En takšen ukaz je tudi obnavljanje dovoljenj za bivanje v deželi, ki jih misijonarjem podelé vsako leto znova. Pri vsakoletnih ponovnih prošnjah morajo misijonarji izpolniti tudi obrazec z vprašanjem, če bi kak Indijec ne mogel prav tako dobro opravljati istega misijonskega dela. Med duhovščino zbirajo podatke o številu novih župnij, o spreobrnjenjih v tistem letu. Državni komisariji zahtevajo vpogled v krstne knjige. Isti pritisk izvajajo tudi na inozemske redovnice in misijonarke, če hočejo še naprej ostati v Indiji. Neki višji državni upravnik je v zasebnem pomenku o katoliških sestrah nekega dispanzerja izjavil: "Prav nič všeč mi niso te nune. Ne delajo nič, ne znajo nič. Rečem vam, da bodo zanesljivih sedem let sedele za mrežo, če enega samega teh bolnikov spravijo na drugi svet..." V našem primeru je ena od teh sestrá bolničarka mednarodnega Rdečega križa, druga v Madrasu diplomirana, medtem ko dispanzer sam vodi preizkušen in priznan zdravnik.

Ta mrznja do misijonarjev pa pri nekristjanih dokazuje svojsko duševno razpoloženje, čigar vir je kaj lahko ugotoviti. Že pred leti je izšla vrsta knjig, ki netijo sovraštvo in mrznjo do misijonov. Duh tega pisanja bolj in bolj zajema javnost. V letih 1953|54|55 je hindu Sardar Panikkar v Londonu objavil prve tri izdaje svoje zloglasne knjige "Asia and Western Predominance — Azija in zahodna nadvlada". Knjiga, ki šteje čez 500 strani, jih kakih 100 posveča katoliškim misijonom. Na teh straneh se avtor

Salezijanski misijonarji med domačini v Assamu, severna Indija. Tisti z brado v ozadju je naš rojak, g. Pavel Bernik; ostali pa so salezijanski bogoslovci, s katerimi domačine nedeljo za nedeljo obiskuje.

trudi, da bi dokazal, kako je misijonstvo pravi polom (the failure of Christian Missions). Piscu, ki je profesor zgodovine in bivši indijski poslanik v komunistični Kitajski, so misijoni samo "kulturni napad" nekovega krščanstva, ki se je postavilo v službo imperializma. Na Kitajsko se je krščanstvo vtihotapilo s pomočjo zvezdoslovja, z vlivanjem topov in z zdravilstvom; vse to znanje so prinesli misijonarji. Misijonstvo v Aziji je danes hkrati z zapadno nadvlado obsojeno na smrt, saj je oboje samo še blede senca preteklosti...

Druga knjiga, ki je nanese obilje zla in zmede, je zajetno poročilo o uradni preiskavi, ki jo je vlada ukazala v osrednjih indijskih pokrajinah. Ta preiskava naj bi zbrala potrebne podatke o "protinarnem in protidržavnem delovanju katoliških misijonarjev". Poročilo je izšlo 1956 v Nagpurju. Dolži misijonarje, da svoje spreobrnjenec kupujejo, da jih ščuvajo proti lastnemu narodu in da svoje krščanske občine uporabljajo kot postojanke za bodoči napad imperializma. Z eno besedo: katoliški misijoni so samo nadaljevanje kletega kolonializma.

Zanimivo protislovje gornji publikaciji pa je knjiga francoskega protestanta François Majana, ki je izšla 1957 z naslovom "Le Vatican contre

la France d'Outre-Mer — Vatikan proti čezmorski Franciji". V knjigi Francoz trdi, da katoliško misijonstvo uničuje evropske kolonije. Dokazati skuša, da je vse Vatikanovo delo gola politika, s katero si hoče zavojevati gospodstvo po vsem svetu. Zanimivo pa je, da se po Francozovo skuša Vatikan za dosego svojih ciljev povezati ne več z Zapadom, (kar tako vneto zatruje hindujski pisatelj!) marveč z mladimi afro-azijskimi narodi. V dokaz navaja ustanovo domače duhovščine. Zato je po njegovo življenjska nujnost, da Francija v svojih čezmorskih pokrajinah ukine sleherno podporo katoliškim šolam, ki so leglo vse protifrancoske delavnosti...

Vse te, četudi na videz protislovne knjige, imajo en skupen cilj: oblatiti in onemogočiti misijonarje in misijonsko akcijo katoliške Cerkve.

Ne moremo tajiti, da so takšni napadi v nekaterih deželah v precejšnji meri zavrli misijonski apostolat. V Indiji krščanstvo le počasi napreduje. V tistih azijskih deželah pa, kjer misijonarji svobodno delujejo, se je število katoličanov podvojilo, celo popetorilo ponekod. Tako so se katoličani v južni Koreji v petih letih vzpeli od 150.000 na 286.000; na Formozi pa od 22.000 na 114.000. Dokaz, kako je svoboda eden prvih in najvažnejših pogojev za uspešno zmago kraljestva božjega v svetu.

III. — Temni oblaki nad Afriko

Bolj kot kje mora krščanstvo prav v Afriki pomnožiti svoje napore, dokler je še čas. V misijonih južno od Sahare gre božja setev v obilno klasje. Siloviti dotok v krščanstvo v Osrednji Afriki pa je naravnost presenetljiv. To so dežele Belgijskega in Francoskega Konga, pa Ruanda Urundi. V zadnjih petih letih se je katolištvo tam pomnožilo za poldrugi milijon duš. To je vesela ugotovitev, a družji v sebi tudi vedno večjo zaskrbljenost. Duhovščina se je namreč v teh pokrajinah pomnožila samo za 700 novih moči. V naših časih živi v Osrednji Afriki 7.257.000 katoličanov, pa premorejo le 3887 duhovnikov. Vsaj dvakrat toliko bi jih bilo potreba. Kje naj jih afriški katoličani dobe? Nujno je, da se vse sile usmerijo v rast domače duhovščine, a hkrati tudi v vzbujanje novih misijonskih poklicev v inozemstvu, ki naj bi se odločili za afriški apostolat. To je življenjska zahteva afriškega misijona, ki ji je treba ugoditi danes; jutri utegne biti nepozno: islam in komunizem napejmeta vse moči, da bi si osvojila črno Afriko južno od Sahare. Prav ta islamsko-komunistična nevarnost pa je verjetno ena največjih bolečin preteklega misijonskega leta.

Mnogi pomembni pa tudi nepomembni svetovni pripetljaji so lani zaradi spretno časopisne in radijske propagande pritegnili pozornost krščanskega sveta v svoje okrožje: Hruščevo pisarjenje zapadnim državnikom; prvi umetni sateliti; rojstvo Združene arabske republike; ameriška intervencija v Libanonu; alžirska vojna, pa de Gaullov ponovni nastop v francoski politiki; obstreljevanje Kemoja na Kitajskem; atomske podmornice pod severnim tečajem, pa Hillaryjeva zmaga na južnem... A bolj kot drugo je važna morda afro-azijska konferenca v Kairu. Četudi se svet ni dosti menil zanjo, je prav ta konferenca za bodočnost krščanstva v Afriki velikanske važnosti. Njen odjek je posebno v črnih afriških deželah občuten. Katoliški svet pa skoraj ne ve zanj. In vendar so se prav po tej konferenci nad afriškim krščanstvom začeli kopičiti temni in viharni oblaki!

Na univerzi v Kairu, svetovno znani Al Azhar, se je v tednu med bižičem in novim letom 1958 sešlo 400 zastopnikov 40 različnih afriških in

Prizor iz Glen-Cowie v Južni Afriki. Sliko je poslal tamkajšnji misijonar br. Valentin Poznič F. S. C.

azijskih narodnosti. Indonezijska azijska konferenca v Bandungu leta 1955 je zbrala le predstavnike 24 držav. Sovjetskih delegatov tam ni bilo. Na konferenci so celo obtožili brezbožni komunizem in sovjetske napadalne težnje.

Na konferenci v Kairu pa zastopniki niso predstavljali svojih vlad, marveč so prišli tja kot predstavniki "Narodnih odborov za skupno pomoč"; govorili so v imenu svojih narodov, četudi so v resnici predstavljali le sami sebe. Filipinci, ki so katoličani, se povabilu v Kairo niso odzvali. Svobodne Kitajce s Formoze, ki so prišli kot opazovalci, pa so od vseh sej izključili. Pač pa so bile krepko zastopane: rdeča Kitajska, severna Koreja, severni Vietnam in — Sovjetska zveza! Največje zastopstvo so poslali Japonci, 40 delegatov. Takoj za njimi pa Moskva s 30 predstavniki. Že takoj spočetka so Sovjeti preglušili vse druge s svojimi obljubami in ponodbami, ki so bile naravnost sumljivo mogočne. Afriško-azijskim zastopnikom so zgovorni moskovski propagandisti na vsa usta obljubljali: "Zgradili vam bomo tovarne, šole in ceste. Poslali vam bomo tehnike in profesorje, vi pa svoje študente pošiljajte v Moskvo. A za vse to nečemo nobenih protiuslug! Pomagali vam bomo tako, kot močnejši brat pomaga šibkejšemu..."

Ce bi Sovjeti v svojih govorih ne napadali U.S.A., pa če bi hkrati ne podžigali Afričanov in Azijcev, naj si prisvoje vso posest "kletih koristo-

lovskih kolonialistov", bi s svojimi obljubami in ponudbami prav gotovo zadeli v živo. Zdaj pa se je zgodilo, a najbrž že prepozno, da celo lisjak Nasser z nezaupanjem zre na Moskvo in da je začel svoje oči spet obračati na Zapad.

V zborovalni dvorani je bila visoko na zadnji steni naslikana rjava roka Azijca, ki skupno s črno Afrikančevo zanosito dviga zastavo svobode. Svet se vprašuje: Kaj so imeli opraviti evropski Sovjeti pri skupnem podvigu afriških in azijskih narodov? Sovjetska navzočnost na konferenci v Kairu je kot strupena mora dušila Afričane in Azijce. Ton vseh govorov in razgovorov je bilo večno sovjetsko trobentanje: proti Zapadu, proti imperialistom, ki pripravljajo atomsko vojno!... Nobenega dvoma, da so od vsega početka zborovanja vodili tovariši iz Moskve, pač na onemogoč jezo vseh drugih zastopnikov, ki je izbruhnila slednjič v odločno protikomunistično izjavo predstavnikov Ghane in Sudana. A zastopnika teh dveh držav sta v svojem nastopu ostala docela osamljena. Nihče drugi se ni drznil ožigosati strupenega in resnično nevarnega sovjetskega imperilizma! Na konferenci so obsodili — na sovjetsko pobudo seveda — poskuse z atomskim orožjem. Preslišali pa so zborovalci svetovni odjek sovjetske atomske eksplozije v Sibiriji, ki je bila prav v tistih dneh...

Dejanski sad konference v Kairu je bila ustanovitev stalnega Svéta afriško-azijske solidarnosti. Glavno tajništvo v Kairu vodi Egipčan, deset tajnikov pa predstavlja Japonsko, Indonezijo, Indijo, Irak, Sirijo, Sudán, Ghano, Kamerun, rdečo Kitajsko in — Sovjetsko zvezo. Sovjeti so se z lahkoto vrinili v ta za Afriko in Azijo kaj važni mednarodni odbor. Nihče več jih ne bo izrinil. Kot konferenco samo, bo tudi vse delo v Svétu vodil sovjetski šepetalec...

Sovjetski napad s te nove postojanke na križišču afriškega in azijskega svetá bo v prvi vrsti namenjen prav gotovo — katoliškim misijonom! Kako se bodo milijoni afriških katoličanov in njihovih črnih poganskih rojakov uspešno upri brezbožni komunistični propagandi, ki je v svoje mreže že ujela islamsko politiko večine afriških in azijskih držav? Spričo tako občutnega pomanjkanja misijonskih moči prav gotovo pritiska ne bodo zmogli. In če ga ne bodo zmogli, se v Afriki utegne nameriti kaj kmalu isto, kar se dogaja na Kitajskem, v severni Koreji in v severnem Vietnamu!

Temni oblaki se kopičijo nad mladim afriškim krščanstvom. Samo obilna molitev, združena z uspešnimi žrtvami in dejansko pomočjo, predvsem z dotokom novih misijonskih moči iz vsega krščanskega sveta, bo te oblake lahko razgnala. Na katoličanih vsega sveta je, da rešijo Črno Afriko rdeče nevarnosti, dokler je še čas!

IV. — Misijonski poklici in misijonsko zaledje

Pogled na lansko misijonsko leto res ni razveseljiv. Ima pa to vrednost, da nas katoličane zbudi iz dremavice in utvar, ko nas postavlja pred suha in kruta dejstva. V nič manjši meri vzbuja v nas vseh tudi resnični čut misijonske odgovornosti, ki veže vse katoličane brez izjeme. Če misijonarje izganjajo ali pa jim onemogočajo vstop v prenekatero misijonsko deželo; če Indonezija, Birmanija, Sudán, Južnoafriška Unija in druge dežele le po dolgem moledovanju in ponižujočem prosjačenju tu in tam prav milostno naklonijo redkim misijonskim apostolom kako vstopne dovoljenje

v svoje kraje, ni, vsaj po človeško gledano, nič kaj verjetno, da bodo misijonarji zlomili obroč teme in prinesli Luč tistim, ki spé v smrtni senci.

Misijonsko zaledje, ki naj ga po papeških željah in navodilih tvorijo katoličani vsega sveta brez izjeme —saj je misijonska dolžnost obsežena že v bistvu našega katolištva sploh!— lahko uspešnemu prodiranju Cerkve v poganske dežele najbolj pomore, če vneto sodeluje pri papeški misijonski Družbi za vzgojo domače duhovščine. V Afriki in Aziji ima Cerkev danes 400 semenišč: 104 bogoslovna; ostala so mala semenišča, ki navajajo mladeniče v bodoče misijonske poklice. V bogoslovjih pa je 4720 semeniščnikov, ki se pripravljajo na duhovništvo. Kako malenkostna je ta številka v primeri z ogromnim pomanjkanjem duhovščine v misijonskih pokrajinah! In vendar je potrebna samo za vzdrževanje tega neznatnega števila bogoslovcev malenkostna vsota 2 milijonov dolarjev...

Misijonsko zaledje pa more storiti še mnogo več! Iz svoje srede prav lahko dá mnogoštevilne misijonske poklice. Navkljub velikim zaprekam v nekaterih, je še vedno lepa vrsta misijonskih dežel, kjer oblasti misijonskega dela ne ovirajo, so mu celo iskreno naklonjene in rade dovolijo vstop inozemskim misijonarjem. Tako v Aziji kot v Afriki. Posebno v Afriki je, kot smo omenili, spričo grozeče komunistične nevarnosti potreba po novih misijonarjih več kot velika. Če se bomo svoji misijonski dolžnosti izneverili, nam bodo bodoči rodovi upravičeno očitali, da nismo hoteli rešiti Afrike. Katoliška mladina vsega sveta se mora danes enodušno odzvati klicu pokojnega vélikega Pija XII., ki je v znameniti misijonski okrožnici "Fidei donum" prav o Afriki tako vneto pozival nove misijonarje v pomoč mladi in tako lepo obetajoči afriški Cerkvi.

—nj.

MISIJONARJI - PROSJAKI

Razne vrste prosjakov so na svetu.

Med posebne poklicne prosjake spadajo — misijonarji. Vedno znova beremo in slišimo: Misijonarji prosijo... misijonarji prosijo... Na prvi pogled se zdi, kot da je pokristjanjenje Azije in Afrike izključno vprašanje denarja. Včasih se zdi, kot da so ta misijonska prosjačenja že naravnost vsiljiva. In komodnemu kristjanu se nehote pojavi vprašanje: Mar današnji misijonarji ne morejo posnemati prvih apostolov, ki so na Kristusov ukaz odhajali v galilejske vasi in mesta samo s palico v roki, z enim samim plaščem čez rame, brez denarja in drugih potrebščin, in so se zadovoljili s tem, kar so jim dali dobri ljudje?

Na žalost danes misijonstvo ni pot po Galileji; tudi ne gre pri misijonski akciji za nabiranje nekaj sto novih vernikov. Misijonska akcija obseže ves svet. Njen cilj je: osvoboditi ves svet Kristusu, prenesti in zasadi Cerkev povsod, kjer je še ni. Ta cilj pa ima vse drugačne težave in potrebe, kot jih je imela prva misijonska ekskurzija po Galileji okrog leta 30. Danes potrebuje misijonar za najnujnejše potrebščine, ko odhaja v misijone, in za prevoz iz New Yorka v črno Afriko reci in piši: 1000 dolarjev! In če se pomudimo pri evangelijskih svétih, kar lepo priznajmo, da misijonarji do pičice izpolnjujejo vse, kar jim evangelijski svéti velevalo: odpovedali so se vsemu, zapustili so vse, iščejo izključno samo božje kraljestvo in njegovo pravico, in če nam boječe, rajši neradi kot radi, skoraj v nekakšni zadregi iztegnejo desnico, da vanjo položimo malenkosten dar, ne store tega zase, marveč za tisoče in tisoče revnih, za katere so skrb prevzeli, da jih na tem svetu za onega rešujejo.

Nevsiljivi prosjaki.

Krivični bi bili, če bi ne priznali, da se ti poklicni misijonski prosjaki zadovolje z malenkostnimi darovi in da so pri svojem prosjaškem poslu skrajno vljudni in nevsiljivi. Kje v kakem cerkvenem kotu, navadno v najbolj skritem, ali pa na koncu samostanskega hodnika bomo naleteli na "zamorčka", ki hvaležno pokima z glavo, kadar spustiš bori krajcar v nabiralnik. Na zadnji strani kakega velikega katoliškega časopisa ali revije, kjer se —posebno v Ameriki!— vsevprek bohotijo bogati oglasi za potrebne in še bolj nepotrebne stvari, bomo naleteli na čisto droben oglas, natisnjen z najmanjšimi črkami, ki nam bo povedal, da Misijonske zdravniške sestre v New Delhiju nujno potrebujejo za svojo bolnišnico štiri kisikove rjuhe, katerih vsaka velja neznatno vsoto 12 dolarjev! Čisto slučajno kje izvemo, da so Kanosijanke sv. Avguština zbrale 25.000 dolarjev, da pa jih potrebujejo še vsaj 7000, če hočejo urediti vsaj najnujnejše v svoji bolnišnici v Didingulu v južni Indiji... Slovenci v Buenos Airesu smo imeli v lanskem oktobru prijetno predstavo Linhartovega "Matička" — na odru Frančiškank misijonark Marijinih. Ljubeznive misijonarke so naši skupnosti že drugi poč prav rade odstopile dvorano, oder, vso odrsko opremo in celo lastno pohištvo, ki je bilo pri igri potrebno; vse to le za smešno

Iz delokrogov slovenskih misijonarjev in misijonark: Vzdrževati morajo šole, dispanzerje...

odškodnino! Za našo predstavo pa so pri vhodu postavile ponižno mizico s košarico in drobnim listkom, kjer je bilo napisano: "Bog povrni tisočkrat vsem, ki darujejo za misijone!" No, naši Slovenci imajo kar precej misijonske zavesti. Navkljub vstopnini k igri, so tudi sestrsko košarico do vrha napolnili z desetaki, pa tudi petdesetaki. Pozneje so nam sestre povedale, da morajo zbrati 5400 dolarjev, ki jih potrebujejo, da dokončajo gobavsko naselbino v Talasari blizu Bombaya... Oče Poderžaj S.J., ki že leta deluje v Bengaliji, oni dan v čudovito lepi reportaži iz Čandernagoreja čisto mimogrede omeni, da je "predrzo" popravil in obnovil tamkajšnjo cerkev in z enim samim stavkom vljudno in v zadregi poprosi: "Smem klobuk pomoliti tudi pred Vas?..." Pa berimo pisma vseh naših misijonarjev in misijonark: niti ene stotinke vsega pisanja ne zavzamejo prošnje! In vendar bi bili upravičeni prositi!

Slišimo pa velikokrat, tudi med Slovenci smo že ujeli takšne pripombe: "Papež ima denar; naj ga papež dá za misijone..."

Papež ni kapitalist in ne pobira davkov.

Magnati velikih industrijskih podjetij si pač lahko privoščijo tudi to, da vsako leto razdele precejšnje vsote v človekoljubne namene. Papež pa ni kapitalist: nima ne industrijskih podjetij, ne trgovin, ne kakih drugih donosnih ustanov. Lani je severnoameriška Fordova ustanova odmerila 5 milijonov dolarjev za ekonomski in kulturni napredek v čezmorskih deželah. Rockefellerjeva ustanova pa je v zadnjih treh mesecih 1957 v iste namene poklonila kar 20 milijonov dolarjev. Papež tega žalibog ne zmore: niti ne fabricira avtomobilov, niti ni lastnik Standard Oila. Zato prosi, prosi za misijone in je v resnici prvi misijonski poklicni prosjak. Vsota, ki jo je papež v lanskem misijonskem letu izprosil pri skoraj 500 milijonih katoličanov po vsem svetu v okrilju Družbe za širjenje vere, seže komaj nekaj čez 15 milijonov dolarjev...

Papež je res samostojen vladar. In Vatikan, čeprav ga počez in počez lahko v eni sami urici prehodiš, je slednjič le samostojna država. Nekaj običajnega in nujnega v vsaki samostojni državi pa je, da pobira davke, skuša povečati državni zaklad in s tem denarjem skrbi za vzdrževanje vseh tistih ustanov, ki naj služijo javni blaginji in napredku. A v papeški državi ni davkov; papež nima ničesar, s čemer bi lahko kakor koli polnil svojo "državno zakladnico". Ne more si privoščiti tega, kar si lahko privoščijo druge države in drugi vladarji.

Belgija je na lanski svetovni razstavi v Bruslju zgradila sloviti "atomium". Zgradba je državo veljala samo 3 milijone dolarjev... V USA je Državna znanstvena ustanova zgradila velikanski teleskop, čigar leča meri v premeru 1,50 m. S tem daljnogledom bodo zvezdoslovci lahko študirali sončne vplive na življenje na zemlji. Daljnogled je veljal 5 milijonov dolarjev... V lanskem letu so Japonci izročili prometu predor v Kanmonu, ki je veličastna podmorska, dvonadstropna galerija, dolga 3 kilometre in veže oba velika otoka Kiushu in Honshu. Ta veličastna zgradba je stala čez 7 tisoč milijonov yenov, se pravi 20 milijonov dolarjev... Novo postajno poslopje na newyorškem letališču Idlewild —stavba je docela iz jekla, aluminija in stekla— je stalo 30 milijonov dolarjev... V Washingtonu so 22. maja lani, na "Mornariški dan" začeli z gradnjo prve atomske ladje "Savannah", ki jo bodo letos spustili v morje; stroški za gradnjo bodo znašali 30 milijonov dolarjev...

Kje pa naj papež zbere potrebno vsoto samo za vzdrževanje 400 velikih in malih semenišč v Aziji in Afriki, kjer študira 28.000 gojencev?

Lani je vrhovni svet Družbe za širjenje vere, ki mora vsakoletne nabirke razdeliti med 700 misijonov, prejel 471 nujnih prošenj za pomoč.

Frančiškanske Marijine misijonarke med revščino kitajskih begunskih družin v Hongkongu.

V naprednih deželah, kot je Siam, morajo vzdrževati misijonarji najpopolnejše šolske zavode. Tako slovenske uršulinke v Bangkoku, ki imajo skoro 2000 mladine najvišjih krogov v šoli in vzgoji... - Slika desno kaže skupino študentk iz zavoda "Mater Dei" tamkaj.

Vsa lanska zbirka pa je znašala, kot smo omenili, nekaj nad 15 milijonov dolarjev. Rim je mogel ugoditi samo 367 prošnjam, pa še tem so zaprosene vsote znižali za 35 %. 104 prošnjam na žalost niso mogli ugoditi.

Misijonska akcija je edina resnična akcija za mir.

Z misijonsko akcijo se Cerkev trudi, da po vsem svetu ustvari pravi, resnični krščanski mir, ki temelji na pravičnosti in ljubezni. Velesile vzdržujejo s pomočjo sile in strahu za ceno velikanskih stroškov dvomljivo uravnovešenost v svetu. Predsednik Eisenhower je lani izjavil, da so morali Amerikanci spričo vedno grozeče nevarnosti sovjetskega imperializma potrošiti samo za oboroževanje čez 200 tisoč milijonov dolarjev. Leta 1958 so v USA za poskuse z vsemirskimi raketami Atlas, Titan, Thor, Jupiter in drugimi potrošili tisoče milijonov dolarjev. Vsaka raketa znamke Atlas, ki jo zdaj fabricirajo že na tekočem traku, stane 1 milijon dolarjev. Ameriška mornarica je naročila vrsto reakcijskih letal, znamenitih F. 8U3 Jet fighters, katerih vsako stane 9.900.000 dolarjev. Neznanske vsote so potrebne za dvomljivo vzdrževanje miru, ki temelji na sili in strahu! Misijonarji pa, ki se trudijo in ubijajo za doseg pravičnega in trajnega miru na svetu, morajo — prosjati...

Misijoni in podrazvite pokrajine.

V misijonskih deželah se Cerkev prizadeva tudi za socialni dvig in napredek nerazvitih in podrazvitih pokrajin. A kaj so sredstva, s katerimi misijonstvo razpolaga v ta namen, v primeri z velikanskimi vsotami, ki jih v iste dežele iz docela drugih namenov pošiljajo Sovjetska zveza, USA, Svetovna banka in različne ustanove Organizacije združenih narodov!

Odkar je Sovjetska zveza začela s svojo slovito ekonomsko ofenzivo, ki je nevarnejša od politične, je 16 podrazvitim deželam, ki so izven sve-

tovnega komunističnega bloka, naklonila ekonomsko pomoč v znesku 1.900.000.000 dolarjev. Združene države so po zadnji svetovni vojni samo afriškim deželam kot tehnično in ekonomsko pomoč naklonile 800.000.000 dolarjev. Mednarodna banka je med drugim posodila: 24 milijonov dolarjev Siamu za postavitev jezov na reki Chan-Phraya, pa za namakalne naprave in za obrambo Bangkoka pred poraznimi vsakoletnimi poplavami. Indiji so dali posojilo v znesku 25 milijonov dolarjev za pozidavo velikanskih električnih central v Damodarjevi dolini, ki je srce vse indijske težke industrije; 39 milijonov dolarjev je banka nakazala Sudanu za zgradbo pristanišča v Rdečem morju in za železniško mrežo ob Nilu. Pa denarne postavke številnih ustanov Organizacije združenih narodov! Samo nekaj števil: Mednarodni organizaciji za delo so za letos odmerili 8 in pol milijonov dolarjev; Organizacija za vzgojo, znanost in kulturo (UNESCO) razpolaga z 12 milijoni; novo poslopje v Parizu, kjer je sedež te ustanove, pa je veljalo 9 milijonov dolarjev; Svetovna organizacija za zdravstvo (OMS) ima v proračunu 14 milijonov dolarjev, a v bližnjih petih letih jih bo potrošila 32 milijonov samo za pobijanje malarije po svetu; Organizacija za kmetijstvo (FAO) pa razpolaga z 8 in pol milijoni dolarjev.

Posamezne ustanove OZN tedaj razpolagajo za svoje delo letos z vsoto 45 milijonov dolarjev. Vse tri papeške misijonske družbe pa so lani zbrale vsoto 20.750.000 dolarjev (DŠV 15.760.000; Družba za vzgojo domače duhovščine 2.650.000; Družba sv. Detinstva pa 3.340.000).

Od kje darovi za misijone?

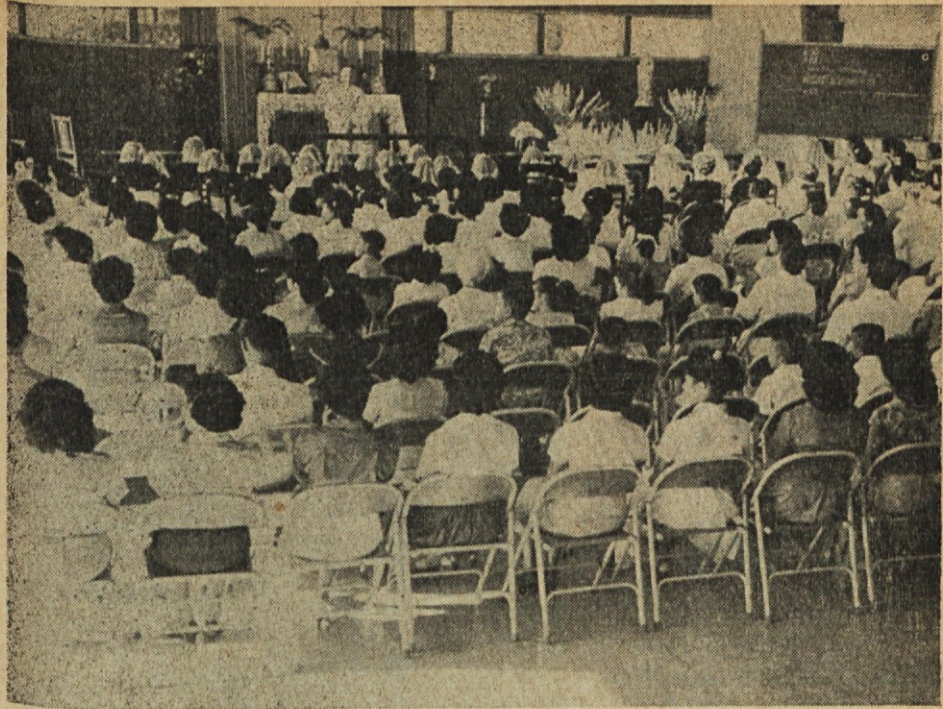
Darovi za misijone ne bodo usahnili. Dar uboge vdove — čudež misijonov... Na uradu Družbe za širjenje vere v Parizu se po dvakrat na leto oglasi dobrotnik, ki vedno daruje za misijone vsoto 100.000 frankov. Dobrotnik je navaden delavec, slep, ki se preživlja — s pometanjem... Dobrotnik pa je mnogokrat lahko tudi kdo, ki svojega daru ne nakloni v obliki denarja. Raymond Scheyven, belgijski gospodarski minister je lani v Bruslju predaval pred polno zasedeno dvorano o podrazvitih deželah in o naši katoliški dolžnosti, da tem deželam pomagamo tudi z vzgojo domačih tehnikov na naših vseučiliščih. Po predavanju se je pri ministru zglasil neznan gospod, ki mu je izročil potrebno vsoto za šolanje kakega vietnamskega akademika na evropski univerzi... Dobrotnik je slovenski duhovnik, ki v USA in v Kanadi pridobiva velikodušne rojake, da gmotno vzdžujejo lepo število domačih bogoslovcev — bodočih misijonarjev, in zlasti ti rojaki so dobrotniki, veliki misijonski dobrotniki.

Dobrotnik je lahko tudi cela skupnost, kakor na primer slovenska skupnost v Buenos Airesfu, ki jo je zvalila zdaj že osmo leto naša misijonska veletombola in ki je z nakupom tombolskih srečk veliko pomagala slovenski misijonski akciji in zadostila vsaj malo velikim potrebam slovenskih misijonarjev.

Film "Ben Hur" in misijoni.

S prosjačenjem je Družba za širjenje vere nabrala lani 15 milijonov dolarjev. Skoraj tolikšna vsota je danes potrebna za snemanje kakega ve-

Radi pomanjkanja sredstev nimajo zadosti velike zavodske kapele in so za prvo obhajilo spremenili šolsko dvorano v cerkev. To v uršulinskem zavodu v Bangkoku.

likega modernega filma. V Cinecittá v Rimu pripravlja Metro Goldwyn nov film o "Ben Hurju", kjer bodo tudi mogočni prizori konjskih dirk z rimskimi štirivpregami in velike pomorske bitke. Celokupni stroški za izdelavo tega velefilma bodo okrog 14 milijonov dolarjev, skoraj toliko, kolikor zbere DŠV na leto za svetovno misijonsko akcijo Cerkve.

Pet hlebov in dve ribi.

Bog bo blagoslovil in pomnožil naše darove v rokah svojih misijonskih apostolov, če bomo mi z iskrenim srcem darovali tisto malo, kar imamo in premoremo. Kristus je pred čudežnim pomnoženjem kruha v puščavi, kamor so mu sledile božje besede lačne množice, poprosil mladega prodajalca za njegovih pet hlebov in dve ribi. Bilo je sicer MALO, a bilo je VSE! Bog vedno lahko dela čudež. Če mislimo, da gre čudež v misijonih le prepočasi naprej, bodimo prepričani, da samo zato, ker nismo v roke božjega Misijonarja-Prosjaka položili VSEGA, kar bi mogli darovati!

ALADIN

VINCENCIJEVI SINOVI, LAZARISTI, V MISIJONIH

Sestavil BRANKO BOHINC.

Nadaljevanje.

II. ZODOVINSKI ORIS ZUNANJEMISIJONSKEGA DELA MISIJSKE DRUŽBE

Glede na delo za poganske misijone bi razdelili vso družbeno zgodovino na štiri dobe.

1. V znamenju smrti

Prva doba bi obsegala približno sto let, od Vincencija do generalata g. Jacquierja. Družba se je razraščala po Evropi, utrjevale so se zlasti province v Franciji, Italiji in na Poljskem.

Vincencijev prvi naslednik Almeras sicer ni poiskal novih misijonskih področij, a zvesto je čuval to, kar mu je zapustil sv. ustanovitelj. Pošiljal je nove moči v Berberijo, s čemer so tedaj označevali Maroko, Alžir, Tunis in Tripolis. Prav v njegovem času je bil ta misijon blagoslovljen z mučeniško smrtjo konzula in apostolskega vikarja Vachera (1663). Prav tako je Madagaskar kot za Vincencija še vedno kar za povrstjo spravljaj v prezgodnji grob najboljše misijonarje. Tako, da

je že Almeras začel premišljati, ali ne kaže Madagaskar opustiti, ker sadov skoraj ni, podnebje je skrajno neugodno, misijonarji so skoraj samo pri Francozih zaposleni in tako naprej. Preden pa je prišlo do odločitve v Parizu, je pokolj Francozov na Madagaskarju leta 1674 prisilil misijonarje, da so se umaknili. S tem letom je Madagaskar za dolgo dobo izbrisan iz družbene zgodovine. A dotedanja doba ostane priča največjega junaštva, kar jih je premogla Družba. V 25 letih (1648 — 1674) je darovalo 27 članov Družbe (15 duhovnikov in 12 bratov) svoje življenje za misijonsko misel. Vztrajali so do zadnjega. Šele ko jih je dežela sama poglala, sta zadnja dva, ki sta še ostala pri življenju, zapustila Madagaskar. Neki francoski pisatelj se pritožuje: Nacquart, Dufour, Bourdaise, Etienne so neznaní junaki, pozabljena imena. Niti v Franciji niti na Madagaskarju nimajo spomenika, da si so toliko storili v korist krščanstva. Ostati morajo vsaj v našem spominu kot vzvišeni zgledi."

Če je Almerasov naslednik Jolly moral doživeti to nesrečo, je pa četrti generalni superior Pieron mogel oznaniti veselo novico, da je Sveta stolica poslala na Kitajsko italijanskega misijonarja o. Appianija (1697), ki je na poti pridobil za Družbo g. Müllenerja. Prišla sta na Kitajsko prav v času, ko je zadirjal boj za obrede. Kot tolmač papeževega legata, ki naj bi razsodil sporno vprašanje, se je tudi Appiani zapletel v spor in zadela ga je strašna usoda. Dvajset let (1706 — 1726) je bil zaprt, dočim je Müllener postal apostolski vikar in tretji sobrat Pedrini slaven misijonar-glasbenik na cesarskem dvoru. A ni bil še čas, da bi se Družba usidrala v Kitajski. S smrtjo zadnjega teh treh velikanov, o. Pedrinija, sta ostala tam le še dva kitajska sobrata. Tako se je tudi poskus s Kitajsko leta 1746 žalostno končal. A vse to misijonske misli v Družbi ni moglo zatemniti.

Istočasno se je v nadomestilo za Madagaskar začelo misijonsko delo Družbe na Francoskih otokih. Za šestega generalnega superiorja Bonneta so prišli misijonarji na otok Bourbon (1712) in St. Maurice (1722).

A kakšnega večjega razmaha v tej dobi ni. Razumljivo. Družba se šele utrjuje, svet še ni tako dostopen, kot je danes, poleg tega pa najvažnejše misijonske pokrajine izročajo jezuitom, mnoge izključno njim tako, da je dostop drugim misijonarjem prepovedan.

2. Težka naloga

Za generalnega superiorja Jacquierja pa je bila Družba postavljena pred težko nalogo, ki ji je bila po duhu in po volji sicer kos, ne pa po svojih delovnih močeh. Leta 1773 je bila zatrta jezuitska družba in s tem ogroženi številni misijoni. Francoska vlada in Sveta stolica sta obračali oči na Vincencijeve sinove, ki naj bi bili najbolj primerni, da prevzamejo delo jezuitov.

S tem se pričena druga doba, doba najsilnejšega misijonskega napora. Da ne bi vmes posegla francoska revolucija, ki je Družbo skoraj do tal porušila, bi mogli pisati vse drugačno zgodovino.

Bližnji vzhod, Indija, Kitajska, vse to naj bi prevzeli misijonarji. In g. Jacquier jih je razpošiljal v Solun, Carigrad, Smirno, Tripolis, Anturo in tako naprej. Tudi v Goi so zgrabili za delo. A leta 1784 so jo Francozi zapustili in odšli v Macao. Tako sta ostala Bližnji vzhod in Kitajska, ki so jo naskakovali od severa iz Pekinga in od juga iz Macao. Odslej so poročila generalnih superiorjev polna misijonske vsebine. Priskočili so na pomoč tudi portugalski misijonarji, ki so imeli svoje postojanke na Kitajskem, pa tudi v Goa tja do leta 1833, ko je Portugalska zatrla redove in so njihove postojanke razpadle.

O zgodovini teh misijonov v podrobnosti ne moremo govoriti. Le splošno naj omenim, da so bili med misijonarji res velikani, ki bi zaslužili obsežne življenjepise in premnogi — ne mislim le na Cleta in Peboyreja — tudi čast oltarja. Znašli so se na cesarskem dvoru kot znanstveniki in umetniki, znašli se v revolucijah obsežne Kitajske. Oskrbovali so devet političnih provinc in prodirali tudi v Mongolijo. Ker zaradi revolucije pomoč iz domovine ni bila zadostna, so maloštevilni misijonarji delali prava čuda, da so ohranili, kar se je ohraniti dalo. Na nova prodiranja ni bilo niti misliti.

Družba je bila dolgo dobo deljena. Zaradi revolucionarnih razmer je poleg generalnega superiorja bil določen za Italijo še poseben generalni vikar. Za zunanje misijone so bile razmere neugodne. Gg. Raux in Clet sta bila na Kitajskem skoraj osamljena. Generalni vikar za časa generalnega superiorja Cayla je zapisal: "Le božja Previdnost nam more spet odpreti pot v ta prevažni misijon." Pa ne samo Kitajska. Ves Bližnji vzhod, Alžir, St. Maurice, ... vse kliče misijonarje, a jih ni.

Po smrti g. Cayla (1800) postanejo razmere še težje. Občni zbor ni mogoč in od 1800 do 1827 je Družba brez generalnega superiorja. Ves čas jo vodi po dva vikarja, eden v Franciji ali v Nemčiji, drugi v Italiji. Naravnost čudno je, da more v takih razmerah, ko se je Družba takorekoč borila za svoj obstoj, zapisati zgodovina, da je v času, ko je vodil južni del Družbe generalni vikar Sicardi, šla prva skupina misijonarjev v Ameriko (1815). Svetniški kandidat g. Andreis je prišel 1816 v severno Ameriko, čez tri leta (1819) pa jih najdemo že tudi v Braziliji.

Ko so se razmere toliko uredile, da je spet povezal vso Družbo v eni oblasti enajsti generalni superior g. Wailly, so se tudi za misijonsko delo vrnili boljši časi.

Njegova naslednika Salorgne (1829-1835) in Nozo (1835-1842) sta že lahko pošljala nove moči v misijone. Na Kitajsko je prišel g. Mouly in začel s temeljito obnovo, drugod so se vsaj za silo opomogli. Še več! Misijonska družba je v tej dobi prišla še v Abesinijo (1839) in v Perzijo (1841). V Abesinijo je pripeljala misijonarje božja Previdnost po dveh raziskovalcih bratih D'Abbadie, ki sta iz Sirije odpeljala g. Sapeto in nato izprosila na Propagandi pomoč. Prišel je apostol Abesinije, Justin de Jacobis in postavil temelje abesinskemu misijonu. V Perzijo pa je zvabil misijonarje francoski učenjak, kasnejši generalni superior Misijonske družbe g. Boré. Zgodovina obeh misijonov je burna in obe pokrajini je pojila mučeniška kri misijonarjev.

Reči je treba: velike so bile preskušnje v tej drugi dobi zgodovine lazaristov, a prav tako silen je bil pogum, naravnost drznost, da so se tako maloštevilni misijonarji lotili tako težkih nalog. Eno gotovo drži. Izpeljali so vse te misijonske pokrajine skozi najkritičnejšo dobo v misijonski zgodovini sploh in s tem omogočili, da se je misijonsko delo v drugi polovici 19. stoletja tako močno razvilo. V tem je njihov velikanski uspeh, čeprav res nimajo pokazati skoraj nikjer vidnejšega napredka.

3. Nova rast

S tem preidemo v tretjo dobo, dobo obnove na vsej črti. Leta 1843 je bil izvoljen za generalnega superiorja "drugi Vincencij" g. Etienne. Njegova glavna skrb je bila, obnoviti razpadlo Družbo, vrniti ji Vincencijevega duha in družbeno disciplino ter pomnožiti poklice. Saj je Francija ob njegovem nastopu z Alžirom vred imela komaj 14 hiš s 166 misijonarji. V 31 letih je dosegel, da je na istem ozemlju imela Družba 69 hiš s 660 misijonarji.

S tem je utrdil temelj Družbe in dal možnost njenemu razvoju v svetu. Mož silne energije, širokega obzorja in Vincencijevega duha je razklenil meje Francije

in Evrope ter začel velikopotezno uresničevati Vincencijev ideal: da se misijonarji razširijo po vsem svetu.

V Ameriki prodira Družba v vse države: Mehika (1844), Čile (1853), Perú (1858), Argentina (1859), Guatemala (1862), Antilje (1863), Ecuador (1870).

V severni Afriki ustanovi odlično postojanko v Egiptu, v Aleksandriji (1844). Španski sobratje pridejo 1862 na Filipine. Z vso vneto podpira misijone na Bližnjem vzhodu, zlasti misijon v Perziji se močno utrdi. V tem času se končno uredi tudi kitajski misijon. Prej so bili misijonarji med seboj pomešani, ker misijon še ni bil pravno deljen. Tako so romali naši misijonarji od severa do juga po širni Kitajski. V sredi 19. stoletja pa so polagoma oddajali provinco za provinco drugim redovnikom tako, da so jim ostale samo tri politične province: na severu Hope, na jugu Kjangsi in Čekjang. In takoj so se tudi v teh pokrajinah začeli ustanavljati vikariati. Urejenost in modra razdelitev sta ugodno vplivali na misijonsko delo. Prenehali so spori za območja, misijonarji so se pomnožili, pa tudi uspehi niso izostali. Važen mejnik pa je za kitajski misijon tudi leto 1844, ko je bila ustanovljena za Kitajsko posebna družbena provinca. Prav tako so se že tudi v Ameriki osnovala posamezne samostojne province.

Étiennov naslednik g. Boré (1874-1878) v kratki dobi svojega generalata ni mogel kaj posebnega napraviti, pač pa je kot svetovno znani orientalist dajal ugled Družbi in jo vodil po Étiennovi poti, da jo je oddal g. Fiatu, ki je izmed vseh generalnih superiorjev najdalj vodil Misijonsko družbo (1878-1914).

Morda niti ni važno, da se je v Ameriki razširila Družba prav po vseh pokrajinah razen na severu: Paraguay (1880), (Columbia, Panamá, Costa Rica so dobile misijonarje že leta 1877, torej za g. Boréja), Uruguay (1884), San Salvador (1898), Honduras (1910). Saj to je šlo kar samo po sebi.

Važnejše je, da so irski misijonarji prišli leta 1885 v Avstralijo, da so francoski misijonarji spet prišli nazaj na Madagaskar (1896) in da so nemški misijonarji ustanovili postojanko v Palestini.

A še važnejše je, da se je do njegovega generalata Družba že toliko opomogla, da so mogli leto za letom odhajati misijonarji v obsežne azijske misijone; zlasti Kitajska je postala predmet največjih skrbi. Vikariati so se neprestano delili in kljub preganjanju, pokoljem 1870 in 1900, je misijon hitro napredoval. Tako so imeli lazaristi na Kitajskem ob koncu generalata g. Fiata 9 vikariatov: štiri v Hopeju, tri v Kjangsiju in dva v Čekjangu. V teh devetih vikariatih je delovalo 160 evropskih sobratov in 41 kitajskih. Poleg njih še 95 kitajskih svetnih duhovnikov. Usmiljenih sestrá, ki so prišle za g. Étienna, je bilo 140 in domačih kitajskih redovnic 315. V svojem področju so oskrbovali 350.000 vernikov, četrtno vseh kitajskih katoličanov. Redovna provinca pa se je leta 1911 delila v dve: v južno in v severno.

4. Naše stoletje

Svetovna vojna, s katero začenjamo četrto dobo misijonske zgodovine, je spet nekoliko zavrla dotok misijonarjev. Ker so večino misijonov vodili francoski sobratje, se še tudi v povojnih letih marsikje niso opomogli.

Prinesla pa je vojna še drugo spremembo. Zamajala so se tla kolonialni politiki. Misijonska metoda je morala ubrati drugo pot. Izšle so okrožnice o misijonskem delu. Vse naj se po želji Rima znanstveno podpre, moderno uredi in zlasti otrese vsega evropskega.

Tako je Družba s svojim misijonskim delom stala pred novimi nalogami.

Zato ne zadostuje, da omenimo, da je za g. Verdierja prišla Družba v Indijo, kjer so španski sobratje prevzeli misijon v Cuttacku (1921), da so Holandci ustanovili misijon na Javi (1923) in Belgijci v Belgijskem Kongu (1925). To so razveseljiva dejstva, ki razodevajo, da Vincencijevi sinovi še hočejo in morejo prodirati v nove kraje. A za najnovejšo dobo so značilnejše druge stvari.

Najprej je treba ugotoviti, da francoski sobratje niso več kos oskrbovanju obsežne misijonske pokrajine. Zato zdaj stopijo na površje nove, mlade province, ki so dale premnogim misijonom novo življenje. Dá, opazati je, da vsi misijoni, kjer so Francozi ostali in obdržali njih vodstvo v svojih rokah, polagoma nazadujejo, ali vsaj ne napredujejo tako kot njihovi sosednji vikariati. Tako so prinesli Amerikanci s prevzemom vikariatov novo življenje v Kjangsi, Poljaki v Šuntehfu in deloma Čekjang.

Misijoni v Perziji, Turčiji, v Abesiniji se bore za svoj obstanek. Družba je namreč vložila ves svoj trud in posvetila glavne moči kitajskemu misijonu. Zato so morale te manjše misijonske postojanke čakati na nov dotok. Poleg tega so politične spremembe zlasti v Abesiniji prinesle veliko škodo. Francoske misijonarje so zamenjali italijanski. Potem so morali zapustiti deželo tudi ti in postojanke lazaristov so osirotele. Prav v zadnjih letih so holandski misijonarji začeli z resno pripravo, da obnove oziroma na novo ustanove postojanke v Abesiniji.

V vseh misijonskih pokrajinah, ki jih ima Misijonska družba, je značilno dvoje. Ker je Francija ubožala na otrokih, je tudi Misijonska družba izgubila naraščaj. Tako francoske province niso več zmogle zalagati misijonov z osebjem. Priskočile so novo nastajajoče na pomoč in prevzele mnoge nove postojanke ali v starih misijonih zamenjale Francoze. S tem se je pričelo novo življenje.

Mladi misijonarji pa so prinesli še novega misijonskega duha. Vse delo se je začelo graditi bolj načrtno; z jasnim pogledom na cilj, na položaj in na sredstva. Zato je delo vse bolj smotrno zastavljeno.

Kot vedno je novo življenje rodilo tudi trenje, to zlasti v kitajskem misijonu. Močna osebnost lazarist Lebbe je razpihal vprašanje prilagoditve do take mere, da si je med misijonarji samimi ustvaril nasprotnike. A misel je zmagala in je osvajala, kajti ni le Lebbejeva, ampak zamisel Cerkve.

Družba se je začela širiti zlasti po Ameriki. Tako je pred drugo svetovno vojno štela 36 provinc. Mnoge od teh dežel so bile nekaj misijonske, zdaj so same začele z misijonskim delom. Francija, ki je zlasti v osemnajstem stoletju vodila večino misijonov, se je začela umikati drugim narodom. In čim bolj je propadala kolonialna politika, tem bolj je tudi misijonsko delo postajalo nadnaravno.

Prišla je druga svetovna vojna in mnogokje misijonsko delo znova zavrla, zlasti zato, ker misijonarji niso mogli dobivati pomoči in novi misijonarji niso mogli zamenjati starih.

Po tej drugi vojni je Družba zgrabila za delo z novo močjo. Leta 1946 je bil prvič v družbeni zgodovini izvoljen za generala Amerikanec, Viljem Slattery. Pod njim so se začele zelo naglo širiti province v severni Ameriki in v Španiji. Kna-lu pa so pod komunističnim jarmom začele hrometi province za železno in bambusovo zaveso. Od vseh se je še najbolj ohranila in kaže največ delavnosti poljska. V svobodnem svetu pa so nekatere doživele lep razmah tudi v misijonskem delu.

In s tem naj sklenemo ta kratki zgodovinski oris, da v bežnih črtah nakažemo sedanji položaj Družbe v misijonih.

(Sledi.)

DUH SVETEGA VINCENCIJA,

USTANOVITELJA MISLIJSKE DRUŽBE LAZARISTOV

I. VINCENCIJ — UČITELJ.

Moderni čas s svojo surovostjo brezboštva in propadlostjo npravnega življenja kliče na plan apostole. Morda smo v tistem času, ki ga je pre- rokoval sv. Grignon Montfortski: ko bo ljubezen omrznila in bodo stopili med ljudi goreči apostoli z Marijinim praporom v rokah.

Razmahnilo se je misijonsko delo, z vso mlado gorečnostjo se je med narodi razplamtela katoliška akcija, karitativne ustanove pričajo o vedno bolj sveži in pristni Kristusovi ljubezni. In še in še bi mogli naštevati pojave, ki pričajo, da znova prihaja na opustošeno zemljo božje kraljestvo.

A premnoge ustanove dožive poraz, marsikje se vleze v katoliške or- ganizacije posvetnost in z njo neplodnost za nadnaravno osvajanje duš. Nič pa ni v Cerkvi bolj nevarnega kot videz, samo "mahanje po zraku". To je šum sveta, v katerem ni božjega Duha.

Svetniki, veliki obnovitelji krščanskega življenja so delali drugače. Mirno, skoro neopazno se je pričelo njihovo delo, potem se je razraslo v mo- gočno drevo. Skrivnost njihovega uspeha je bila zdrava in globoka du- hovnost. Brez tega ne more uspeti nobena katoliška ustanova. Kajti vse, kar je zgolj človeško, propade.

Ob mojstrih se učimo. In eden od njih je gotovo sveti Vincencij. Prvi videz je porazen. Če gledaš sliko, se ti zdi nemogoče, da bi preprosti kmečki očanec, neroden in nekoliko upognjen mogel nam modernim po- vedati pravo besedo. Pa je bil prav ta očanec v svojem času moderen svetnik kot malokdo. In pri vsej svoji nerodnosti tako gibčen in iznajdljiv, da ga moramo uvrstiti med največje novotarje v božjem kraljestvu. Ni se tiščal v ospredje, ni organiziral zaradi organiziranja, še manj zaradi razkazovanja. Počasi, z obotavljanjem je sledil božji klic. A bila je v njem nezaslišana ljubezen, ki mu ni dala miru. In ko sam ni vedel kdaj, so rastle ob njem in po njem ustanove, ki žive še danes in nadaljujejo nje- govo delo.

Bil je iznajdljivo, ne mrtvo orodje v božjih rokah. In če bi se od njega naučili samo to, da smo vedno v božjih rokah, a vedno iznajdljivi, potem bodo uspevale tudi naše ustanove.

Zato skušajmo iz njegove zakladnice poiskati tiste silnice in tista glavna načela njegovega duha, ki so potrebna predvsem današnjim apo- stolom in karitativnim delavcem. Čas se spreminja, spreminjajo se tudi oblike apostolata in ena Vincencijevih potez je prilagoditev in iznajdljivo iskanje novih potov, tistih, ki so najbolj uspešna. Duh pa ostane isti in vse novotarstvo je le narejanje, če ni postavljeno na tiste trdne temelje, ki jih je Vincencij začrtal svojim ustanovam.

Zdrav nauk.

V današnjih časih je že kar bolezen hlastanje za privatnimi razodetji. In so duše, ki skrbno prevzemajo vse mogoče pobožnosti, dostikrat celo take, ki jih Cerkev ni odobrila. Kakor je živčna napetost bolezenski pojav v življenju, tako je iskanje izrednosti znamenje ekscentričnosti v pobož-

nosti. Nekaki sladokusci postajajo včasih najboljše ljudje. S tem pa je dostikrat prizadeta zdrava pobožnost in skrivljeno krščansko življenje in mišljenje. Tako najdeš ljudi, ki imajo predpisane najrazličnejše molitve in pobožnosti, ki so jih pobrali iz premalo kontroliranih knjig, v odnosu do bližnjega pa so sebični, mrzli, brez takta, na kratko: brez srca. To je maličenje krščanstva.

Treba nam je najprej zdravja. In morda je komaj kak svetnik bolj primeren, da nas pouči, kaj je zdravo krščansko življenje, kot ravno Vincencij. Živel je v času, ko so veliki sveti možje v središče svoje duhovnosti postavili Kristusa in je bil njihov glavni namen: sebi odmreti in živeti Kristusu. To kar je poglobila zlasti okrožnica Pija XII. o skrivnostnem Kristusovem Telesu, to so za temelj svoji duhovnosti postavili ti možje — čeprav vsak nekoliko na svojski način.

Vincencij ni imel nobenega posebnega namena, da postane učitelj in ustanovitelj posebne duhovne šole. Bil je predvsem praktičen človek. Imel pa je osebni stik z vsemi temi velikani, ob njih in z njimi je rastel in se oblikoval. Vse je zbiral, kakor čebela med, in vse po svoje oblikoval in vsemu dal svoj osebni —praktični— izraz.

Tega duha je pretil v svoje ustanove in tudi napovedal, da bodo ostale, če se bodo iz tega duha hranile. Kajti ni Vincencijev, ampak evangelijski. Zato njegova duhovnost ni nekaj izven zdrave krščanske miselnosti, ni nekak duhovni šport, ampak pristno evangelijsko življenje.

Če nam je danes česa treba, nam je treba poguma, da stopimo z vsem mišljenjem in v vsem življenju na evangelijska tla. Proč z navlako sentimentalnih "sladokuscev"! Zdrave Kristusove hrane nam je treba. In Vincencij naj nam pokaže, kako si je naberimo iz evangelija, ob Kristusovem zgledu in iz Kristusovih načel.

Zakladnica.

Na srečo se je miselnost sv. Vincencija ohranila v njegovih pismih in konferencah. Vsega skupaj je za štirinajst debelih zvezkov. Povsod je preprost in moder kakor oče, a prav tako povsod ves nadnaraven. Vsa pisma in konference razodevajo, da stoji sredi življenja, opazuje, razsoja, odloča in dela. Dasi se ne prenagli, je izredno iznajdljiv in se ne boji začeti na čisto nov način. Treba je pač izbrati najbolj uspešnega. In če stvar ni več na mestu, je treba poiskati novo. Zato odpade poslednji strah, da bi mogla modernemu apostolu Vincencijeva duhovnost okosteneti duha. Resnica je nasprotna: če bomo znali biti mi tako moderni in iznajdljivi obenem pa tako evangelijsko duhovni, kot je bil sv. Vincencij, potem bomo zmogli s svojim karitativnim in apostolskim delom doseči uspehe, kot jih je dosegal on.

II. JEZUS KRISTUS.

"Nadenite si duha Jezusa Kristusa."

Vincencij je duhovno rastel iz tako imenovane francoske duhovne šole. Bila je to skupina svetih mož, ki jih poznamo iz življenjepisa sv. Vincencija: Berulle, Condren, Olier, Eudes, Frančišek Saleški. Vsem je bilo skupno to, da so v središče svoje duhovnosti postavili osebnost Jezusa

Kristusa. Vsak je pač dal nekaj svojega tej pobožnosti, eden je bolj prodiral v notranja razpoloženja Gospodovega Srca, drugi mislil bolj na zunanje posnemanje Jezusovega življenja. Pri vseh pa prevladuje ena misel: nadaljevati življenje Jezusa Kristusa v okoliščinah, v kakršne postavi človeka božja Previdnost.

Na Vincencijevem obzorju stoji Kristus.

Francoski zgodovinar Goyeau pravi: "Na obzorju Vincencijevega življenja stoji Kristus. On neprestano gleda nanj in neprestano si prizadeva, da bi živel tako kot bi Kristus živel in delal na njegovem mestu."

S tem je zgodovinar in dober poznavalec Vincencijevega življenja in duha zadel osrednjo potezo in misel svetnikove duhovnosti. Kristus mu pomeni vse. S svetim Pavlom je lahko govoril: "V nas pa je misel Kristusova." In še več: "Ne živim jaz, ampak v meni živi Kristus." Kristus mu je začetek in konec, od njega sprejema in njemu vrača. Vsa miselnost, čustvovanje in življenje sploh je prepreženo s to mislijo.

Ko je pri sveti maši prišel do besed: resnično, resnično povem vam, je vedno za trenutek obstal, da dobro prisluhne, kaj mu bo povedal Kristus. Pri vsakem delu se je vedno vprašal: ali bi to izvršil Kristus na mojem mestu in kako bi izvršil. In svoje duhovne otroke je neprestano učil in rotil: "Nadenite si duha Kristusovega; če bomo imeli duha Jezusa Kristusa, bomo imeli zadosti hiš in dela. Če tega duha nimamo, imamo vsega preveč."

Tako daleč je šel, da je želel od svojih otrok, da so tako prepojeni s Kristusovim duhom, da ga bodo neprestano izžarevali v svoje okolje. Vsaka ustanova in postojanka njegovih duhovnih otrok naj bi bila kot božja pot, ob kateri bodo ljudje občutili božjo bližino.

Brez tega duha pa bi bile vse ustanove mrtve in brezplodne za nadnaravno življenje in delo. Kakor misijonska družba in usmiljene sestre, tako vse druge ustanove, tako tudi vse dobrodelne organizacije. Vse bi bilo samo videz, če ne izvira iz tega središča in če ni prepojeno s tem duhom. Zato se v njegovih nagovorih neprestano ponavlja ta njegova prošnja in tudi v pismih kar nenadno vpleta te misli, znamenje, kako je bil sam prepojen in kako je bil prepričan, da more biti zagotovljeno življenje in prospeh njegovih ustanov samo tedaj, če bodo živele v tem duhu in iz tega duha.

Kajti on ni prenesel ponarejenosti in izumetničenosti. Vse mora biti pristno.

Evangeljski duh.

Zelo je sv. Vincencija privlačil sv. Frančišek Asiški. Za organizacijo svojih ustanov je iskal zgledov drugod, a za duha se je zatekel k sv. Frančišku. Kajti ta svetnik je bil za Kristusom največji revolucionar in reformator prav zaradi tega, ker je bil poln Kristusovega duha. Sprejel je evangelij "brez okrajškov in dodatkov", "sine glossa", kot pravi sam.

Tudi Vincencij je stopil na evangeljska tla tako odločno, da je na evangeljska načela postavil vse svoje delo, vso svojo duhovnost in vse svoje ustanove. Pri vsakem novem poglavju pravil je najprej povedal, kaj

in kako je delal Kristus. In mi naj delamo to zato in tako, kakor in ker je Kristus delal. Kdor nima časa, da bi pregledal vse bogato gradivo pisem in konferenc, bi morda mislil, da je to njegovo stališče kar pretirano. A izhaja dosledno iz notranjega prepričanja, da more uspeti samo to, kar je postavljeno na evangeljska načela. "Bodite prepričani, če boste ravnali po evangeljskih načelih, boste uspeli. Če pa ne boste delali po evangeliju, vaše delo ne bo rodilo uspeha." Kolikokrat je pribijal to spoznanje in s tem hotel zavarovati svoje pred usodno nevarnostjo, da bi delali zaradi ljudi ali po svetni modrosti. To bi bilo potvorjeno "božje" delo, samo videz. Pred vsakih farizejstvom, ponarejenostjo in navideznim apostolskim delovanjem je imel svetnik velik strah.

Kakšna moč je samo v tej osnovni Vincencijevi misli. Danes, ko živimo v dobi vsesplošnega apostolata v katoliških vrstah, je vedno nevarnost, da se ta apostolat spremeni samo v neko navidezno zunanje delovanje brez notranjega duha. In tudi vse karitativno delo lahko postane samo nekaka pobožna navada, moda, videz krščanske ljubezni, v jedru bi pa bilo brez vsebine, brez nadnaravnega duha, zato tudi jalovo.

Za tako delo je Vincencij imel trdo besedo: "Vršili ste svojo voljo, ne božjo, zato vas ne bo priznal na sodni dan."

Nadaljevanje Kristusovega življenja.

Kratko bi lahko Vincencijev osnovni nauk povzeli v misel, da je naše življenje nadaljevanje Kristusovega življenja. Kristus po milosti v nas nadaljuje svoje življenje. Sam je poveličan, ne more oznanjati, ne hoditi k bolnikom, ne trpeti. Zato živi v nas, članih svete Cerkve, ki je njegovo skrivnostno Telo. Po enem bolj oznanja svoj evangelij, kot n. pr. po misijonarjih. Po drugih želi iti k bolnikom kot n. pr. po usmiljenih sestrah. Po tretjih si želi k siromakom, zato si izbere gospe krščanske ljubezni. V vseh hoče nadaljevati svoje trpljenje.

Zato moramo hoditi po svetu v zavesti, da skrivnostni Kristus v nas in po nas nadaljuje svoje poslanstvo. Mi mu samo posodimo svoje sposobnosti. Zato je delo samo toliko apostolsko, kolikor ga vrši Kristus v nas.

Kakšen nesmisel bi torej bilo modno karitativno delo, ki bi bilo le zunanje zgolj človeško delovanje in morda še celo le zaradi razkazovanja svojega krščanstva.

Karitativno delo ni niti moda, niti propaganda resnice, niti le apologija krščanstva. Tudi zadnje je brez dvoma, a v bistvu je samo pristen izraz krščanske, boljše — Kristusove ljubezni. Zato mora izvirati iz tega duha, iz pristnega notranjega življenja, biti mora naravna posledica življenja s Kristusom.

Potem je dano zagotovilo, da bo vse delo resnično nadnaravno in tudi plodovito za rešenje duš. Zato bo vir posvečenja vsem, ki bodo pri tem karitativnem delu udeleženi, in bo vir spreobrnjenja in odrešenja tolikih ljudi, siromakov, h katerim bodo prišli ne v svojem imenu, ampak v Jezusovem in z njegovo ljubeznijo.

Postavimo torej temelj. Nadenimo si duha Jezusa Kristusa, v intimnem odnosu z njim se prepojimo s tem duhom tako, da bo vse naše delo naravno in pristno sledilo iz te globoke notranjosti. Potem bo naše karitativno delo res apostolsko, ker ne bo naše, človeško, ampak božje, Kristusovo.

(Sledi.)

ORJAK S POUŽITIM SRCEM

KANADSKI MUČENCI - ZGLEDI, KI VLEČEJO

PIŠE JANEZ KOPAČ CM — NADALJEVANJE

Spet med Huronci.

Pater Janez Brébeuf je ob ponovni ločitvi od domovine čutil vso bridkost slovesa; saj je bil prepričan, da je ne bo nikdar več videl. Vendar mu je srce pelo od veselja, ko se je vračal nazaj med uboge divjake — Huronce. Iz Quebeca je hitel prav v tisto vas, kjer je deloval, ko ga je zadelo izgnanstvo. Otroci so ga prvi spoznali in mu vsi veseli prihiteli naproti. V procesiji so ga spremljali skozi vas. Možje in žene so prihajali iz koč in ga navdušeno pozdravljali: "Nosilec tovorov se je vrnil, sedaj nam bodo polja spet bogato rodila." Za Brébeufa se je začelo uspešno misijonsko delo. Otroke je vsak dan učil katekizma in jih pripravljaj na krst. Tudi odrasli so se javljali, zlasti starši spreobrnjenih otrok. Dasi so Huronci tičali v hudih moralnih zablodah in so bili vdani velikemu praznovanju —povsod so videli zle duhove in klicali čarovnike, naj jih varujejo pred njimi—, vendar so semena božje besede začela roditi sad. Brébeuf je imel vsako leto več spreobrnjenj. Prosil je za nove misijonarje in jih je tudi dobil. Misijonsko delo je bilo v polnem razmahu. Čez dan je neutrudno delal, nočne ure pa je povečini prebil v molitvi in se je boril z Bogom za duše teh poganov. Tudi hudobni duhovi so ga mučili; so se pač jezili, da jim je Huronijo, ki je bila doslej njihova last, začel spreminjati v Kristusovo kraljestvo.

Nov udarec.

A ko je bilo delo v najlepšem razvoju, je zadel Huronce nov udarec. Po vseh njihovih vaseh je začela razsajati nalezljiva bolezen, ki je zahtevala mnogo žrtev. Skoraj v vsaki koči so imeli mrliča. Misijonarji so obiskovali bolnike, pomagali, zdravili, tolažili. Demonske sile so izrabile stisko ubogih poganov. Čarovniki, ki niso mogli nič storiti zoper to bolezen, so začeli ščuvati ljudstvo zoper misijonarje. Trdili so Huroncem, da jim je to bolezen povzročil misijonar Brébeuf, da bi jih tako uničil. Zaslepljeni Huronci so jim verjeli. Ko so odslej stopili misijonarji v kako vas, so otroci bežali pred njimi: tisti nedolžni otroci, ki so ob povratku Brébeufa tako navdušeno sprejeli. Misijonarje je zelo bolelo, da so čarovniki ljudstvo tako hitro pridobili na svojo stran, celo nedolžne otroke. Ko se jim je Brébeuf ali kak drug misijonar približal, so si z odejo zakrivali obraze pred njim. Prepričani so bili, da jih uničuje krstna voda, ki so jo doslej razlivali na umirajoče. Zato se niso upali več dajati krstiti in so umirali

brez misijonarjev, nespokorjeni, brez tolažbe. Brébeufa je ta hudobija čarovnikov zelo prizadela. Čutil je, da so same peklenške sile na delu, ki se bore za duše ubogih Huroncev. Pregarjanje proti njemu je bilo vedno hujše. Vsak hip je pričakoval, da ga bo kak razjarjen Huronec umoril.

Da bi pomiril Huronce, jim je pripravil poslovilno večerjo. A preden jih bo zapustil, jim hoče še enkrat ganiti srca. Bil je to eden njegovih najučinkovitejših govorov, kar jih je imel med Huronci. Ni jim govoril o svojem življenju, ki ga je izpostavil zanje; saj so vedeli, da se smrti ne boji. Tudi ni našteval toliko del ljubezni, ki jim jih je izkazal. Govori jim je le o strašnih mukah pekla in o blaženosti nebes. Tihi in zamišljeni so po tem govoru odhajali od njega, a končna beseda glede njegovega izgona še ni padla. Niso rekli niti, naj jih zapusti, niti naj ostane. K sreči je bolezen kmalu ponehala in razburjenje proti njemu se je poglelo. Huronci so spoznali, da so bili proti misijonarjem po krivici naščuvani. Obžalovali so svoje nehvaležno početje in so spet odprli srca Kristusovemu evangeliju. Kajti med boleznijo so še bolj spoznali plemenita dela usmiljene ljubezni belih misijonarjev. Za Huronce je napočil čas blagoslovljenega misijonskega dela.

Trdnjava Svete Marije.

Dotlej je bil Brébeuf superior jezuitskih misijonarjev v Huroniji. Sedaj pa ga je nadomestil kot predstojnik Hieronim Lalemant. Ko je ta novi superior videl, da so se indijanski rodovi začeli seliti v razne kraje in organizirati nova naselja, se je odločil, da morajo misijonarji iti za njimi. Kot dober strateg je naredil načrt: najprej mora postaviti za misijonarje večje središče, kamor bodo prihajali na oddih, na letne duhovne vaje in na skupne posvete. Kraj je izbral ob ustju reke Wye, pod hribom, kjer danes stoji cerkev kanadskih mučencev v Midlandu. Zgradil je večjo kapelo in več stanovanj za misijonarje in za Indijance ter je vsa ta poslopja ogradil s trdnim zidom palisad (dolgi leseni koli, zabiti v zemljo). Trdnjavo je krstil za "Trdnjavo Svete Marije". Iz tega središča je vodil vse misijone in razpošiljal svojih trinajst misijonarjev na vse strani, kjer so prebivali indijanski rodovi.

Brébeuf zori za mučeništvo.

Brébeufa je poslal k indijanskemu rodu "Nevtralci". Niso ga še poznali; a še predno je prišel k njim, so ga nekateri Huronci, ki so ga smrtno sovražili, pred njimi oblatili kot najbolj nevarnega človeka. Trdili so jim, da jim bo prinesel samo zlo. Zato ga je ta rod Indijancev sprejel s kriki groze. Vendar se Brébeuf ni umaknil. Vztrajal je med njimi in pustil, da so ga kleli, pretepali in mu stregli po življenju. Vsak dan je bil pripravljen na mučeniško smrt. Saj je že pred odhodom k njim Jezusu obljubil, da ne bo nikdar ničesar storil, da bi se izognil trpljenju in mučeništvu zanj. Ponudil se je Jezusu kot krvava daritev za spreobrnjenje Indijancev. In prav v dneh najhujših pregarjanj med "Nevtralci" je neke noči zapazil velik križ nad pokrajino Irokezov, ki se je bližal huronski pokrajini in jo vso zasenčil. Odslej se mu je križani Jezus vedno bolj pogosto prikazoval in ga pripravljalo na mučeništvo. Gledal je v duhu že to, kar se je potem čez nekaj let z njim dejansko zgodilo in tudi

z ostalimi misijonarji med huronskimi kristjani. Dasi ves čas preganjan je to leto še veliko storil. Spreobrnil je mnogo Indijancev, a istočasno poglobljajl svoje duhovno življenje.

Štiri leta pred svojo mučniško smrtjo je naredil obljubo, da bo vedno storil to, kar bo spoznal, da je v večjo čast božjo. Svet ga ni več mikal, le mučniške krone si je želel. Poleg Jezusa sta se mu prikazovala sudi sv. Jožef in Marija. Nekega dne, malo pred mučeništvom, je po sveti maši začutil, ko se je Jezusu zahvaljeval, da mu je Jezusova roka maznila srce in vso notranjost. To ga je napolnilo s čudovitim mirom in pogumom.

Dragoceni trenutki.

Če bi hoteli opisati vse Brébeufovo misijonsko delo in napore, bi nastala debela knjiga. Omejiti smo se morali le na najvažnejše.

Oglejmo si le še misijonarjeve zadnje trenutke in mučniško smrt.

Leta 1649 je zadela Huronijo strašna nesreča, ki je uničila vse petindvajsetletno misijonsko delo francoskih misijonarjev. Irokezi so začeli koncem zime napadati Huronce in uničevati misijonsko postajo za misijonsko postajo. Prva je padla trdnjava Svetega Ignacija. Samo trije Huronci so mogli zbežati in so pritekli vsi prestrašeni zgodaj zjutraj v trdnjavo Svetega Alojzija povedat, kaj se je s trdnjavo Svetega Ignacija zgodilo; kako so jo Irokezi nenadno napadli, zažgali in Huronce pobili. Misijonarja Brébeuf in Gabriel Lalemant sta bila ravno pri jutranji molitvi, ko so prinesli te novice. Poglavar trdnjave je takoj ukazal ženam in otrokom, naj se rešijo z begom. Nato se je obrnil k misijonarjem in jima svetoval, naj se tudi onadva z begom rešita, ker je še čas. A Brébeuf je odklonil in mu dejal: "Sedaj bolj kot kdajkoli potrebujete molitve in svetih zakramentov. Mnogo jih je tu, ki se morejo bojevati, toda le dva, ki imata moč deliti zakramente." Žene in otroci so zbežali, možje pa so se pripravljali na boj. Brébeuf in Lalemant sta jima dajala pogum, jih odvezovala grehov, pripravljala na smrt bolnike in krščevala vse, ki so se prijavili za krst. Trenutki so bili dragoceni. Irokezi so trdnjavo naskočili ob sončnem vzhodu; bili so odbiti z mnogimi izgubami. Junaška obramba Huroncev jih je presenetila. Počakali so, da so se njihove vrste okrepile in nato so spet naskočili trdnjavo z nad tisoč možmi, pa so bili spet odbiti. Misijonarja sta izrabila dragocene trenutke za spovedovanje, krščevanje in tolaženje. Irokezi so naskočili z vso silo trdnjavo v tretjič. Sedaj pa so se palisade začele udajati in Irokezi so vdrli v trdnjavo. Začel se je boj na nož in na sekire, dokler ni bil odpor uničen. Ves čas bitke sta Brébeuf in Lalemant tekala sem in tja: tu sta še koga, ki je že umiral, krstila, tam še koga odvezala od grehov, pomagala ranjencem in jim nudila vso pomoč in tolažbo. Ponovno je orjaški Brébeuf lastnoročno dvignil ranjenca in ga odnesel na varno. Tako zelo je bil zaposlen z ranjenci, da še opazil ni, da so se stene trdnjave že vdale in da zmagoslavni Irokezi gredo naravnost proti njemu. Ko so Irokezi zapazili pred seboj to misijonarjevo orjaško postavo, ki jih je pričakovala s takim mirom in neustrašenostjo, so za hip obstrmeli. Slišali so že prej o tem velikanu in "čarovniku", a dokler ga niso videli pred seboj, niso verjeli, da je tak orjak. Za trenutek so od strahu odstopili od njega. A kmalu so se opogumili —saj jih je bilo veliko— in so kot en mož planili nanj ter ga podrli na tla. Strgali so mu obleko s telesa in ga zvezali, nato pa nadaljevali svoje uničevanje.

Šele sedaj je Brébeuf dobil čas, da je začel gledati okrog sebe. Videl je porušene stene, zlomljeno orožje, ranjene in umirajoče Huronce in znane obraze pobitih Huroncev okoli sebe. Slišal je, kako so Irokezi vdirali v koče, pobijali Huronce, jih metali v ogenj in zažigali koče. V nekaj minutah je bila vsa vas v plamenih. Irokezi so v te plamene metali umirajoče Huronce, tako da so se njihovi vzdihji mešali s cvrčanjem mesa, ki se je peklo v ognju. Še isti dan popoldne, 16. marca, je od trdnjave Svetega Alojzija ostalo le še kup pepela in razvalin.

Mučeništvo.

Ob 9. zjutraj so se Irokezi vrnili z zvezanimi žrtvami k trdnjavi Sv. Ignacija. Brébeuf je vdano trpel in dajal poguma sobratu Lalemantu in ostalim ujetnikom, ponavljajoč: **"Pomnite, da vas bo Bog poplašal in da bo trpljenje trajalo le malo časa; vaša blaženost pa bo trajala večno."**

Ko so se Irokezi spočili in najedli, so začeli z mučenjem svojih žrtev. Prvi je bil na vrsti Brébeuf. Okrog in okrog vratu so mu v meso zasekali sekir, da bi s tem posnemali njegov duhovniški kolar. Brébeuf je vse muke junaško brez vzdihov prenašal in zraven bodril še ostale ujetnike, naj se pogumno drže. To je Irokeze tako razkačilo, da so mu prerezali usta in mu izruvali jezik, da ni mogel več govoriti. Polili so ga z vrelo vodo v obliki križa in se norčevali iz krsta: "Govoril si, da je krst za zveličanje potreben, sedaj se nam zahvali, da ti odpiramo nebo z njim." Niso se zavedali, da so govorili resnicó. Kajti ta krvavi krst mu je pripravljaval nebeško slavo. Kolikor bolj so ga mučili, toliko bolj goreče je molil, pa ne zase, ampak za huronske kristjane, ki so trepetaje čakali na mučeništvo. Pa tudi za Irokeze, ki v svoji podivjanosti niso vedeli, kaj delajo. Več ur so ga Irokezi mučili, pa niso slišali niti enega vzdihja iz njegovih ust. Zato so si izmislili zanj nove muke. Začeli so mu rezati z noži meso s telesa. Kose mesa so pekli na ognju in jih vpričo njega jedli. Iztaknili so mu oči in mu potegnili kožo z glave. Očividci, ki so se rešili, so pozneje zatrjevali, da je bil Brébeuf ves čas tega mučenja kakor kip, kakor neobčutljiv za ogenj in za rezanje v njegovo meso. Mučitelji sami so strmeli nad njim. Z noži so mu odprli prsi, in mu iz njih izdrli srce in pili njegovo toplo srčno kri. Potem so njegovo srce razsekali na drobne kosce in ga dali jesti svoji mladini v upanju, da se bo tudi ona navzela poguma in moči tega izrednega misijonarja, ko bo jedla njegovo neustrašeno srce.

Tako je Brébeuf 16. marca okrog 4. ure popoldne umrl in je že iz večnosti gledal, kako so mladi Irokezi jedli njegovo srce. Dal se jim je res vsega v njihovo odrešenje.

Brébeufovo poslanstvo.

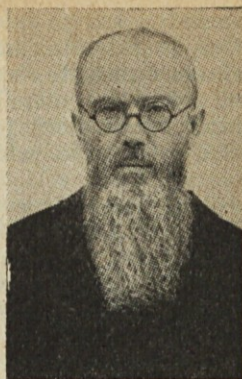
Ob njegovi smrti je štela Huronija že 7000 katoličanov. Ko je pa začel v njej z misijonskim delom, ni bilo še nobenega. Umril je komaj 56 let star. K sreči ob svoji smrti svojega misijonskega poslanstva ni končal. Koliko mladih fantov je že v teh 300 letih privabil njegov zgled v vrste misijonarjev!

S skrivnostno silo vabi sedaj k sebi v cerkev na hribu v Midlandu malo proč od kraja, kjer je bil mučen, može in žene, fante in dekleta iz najrazličnejših narodov, tudi iz slovenskega. (Sledi.)

MAKSIMILJAN KOLBE

NORČEK NAŠE LJUBE GOSPE

Priredil RUDA JURČEC

XI.

Vendar p. Maksimiljan ni bil nadčlovek; trpel je kakor vsi drugi in ni bil prav nič bolj odporen proti nadlogam, kakor pa so drugi ljudje. Kdor skuša hoditi po stopinjah svetnikov, mora vedeti, da bo trpel še več ko drugi ljudje. Pri svetnikih se poleg tega uveljavlja še misel, češ, čemu trpljenje, ki se konča le s smrtjo... Ali trpljenje ne zasluži, da se zaključí ali s koncem ali pa v otopelosti. Toda vse to je treba razumeti: križ trpljenja ostaja in ko bi bilo za odrešenje kaj bolj primernega kot je trpljenje, bi bil Bog gotovo izbral kaj drugega. Tisti, ki hodijo po potih svetnikov, vse to vedo, zato trpljenja ne odklanjajo, ampak ga objamejo in sprejmejo z odkritim spoznanjem.

Bolezen in zdravljenje v Zakopanih sta bila za p. Maksimiljana najhujša preizkušnja v življenju. Pozneje je pripovedoval, da je mislil, da je vojak, ki je izločen z bojišča, invalid brez moči, nesposoben za vsako delo. Zdravniki so mu pripovedovali, da je le malo upanja, da bi se rešil. V pismih je pogosto omenjal bližino smrti. Pisal je: "Za revijo in tiskarno bo najbrž boljše, da me več ne bo."

Mnogo je trpel, ne zaradi bolezní ali bolečin; glavna muka je bil občutek, da je popolnoma nekoristen in da je dejansko ovira, vsem na poti. V pismih bratu se vedno bolj omejuje na tehnične nasvete in odgovarja na vprašanja, ki so v zvezi z obratom. V vsem drugem se predaja molku, ki ga preveva pobožna vdanost Brezmadežni. Če je pred leti opravljal noviciat v Lwowu za vstop v red, potem je v Zakopanih bil v noviciatu pri Mariji. Med redkimi pismi bratu v Grodno, je značilno tisto, v katerem govori o tem, kako naj se nikar ne predajajo preveliki in predrzni veri v milost. "Šli boste skozi stiske teme in pretrese bolečin, nemira, negotovosti, strahu in hudih izkušnjav. Še hujše bodo moralne bolečine..."

Nevihtha se je raztegnila, nikjer ni bilo videti rešitve, je mislil. Luči ni bilo, nikjer ni bilo opore. "Nikar ne zaupajte sami vase," je pisal. "Ne bojte se, z nami je Brezmadežna in boste zmagali. Skušajte Jo ljubiti tako zelo, da Vam bo nemogoče živeti brez Nje."

Zdravniki so sklenili račun nad njim. Hiral je naglo in bližal se je konec. Lučka vere ga je še zadrževala, da se tudi sam ni predal spoznanju, da je vsega konec. Tega pa je popisal takole: "Ko so zdravniki in moji predstojniki ugotovili, da je vsega konec in da ni več človeških sredstev, ki bi me rešila, je prišla Brezmadežna in se sklonila nad kupom

razvalin, kar je bilo moje telo. Bil sem tak, da sem bil samo še za smeti. Ona je sklenila, da bo iz te podrtije napravila sredstvo za širjenje božje slave. Pomislite: velik slikar bi se odločil, da bo svojo umetnino slikal ne s čopičem, ampak z metlo. Naša Gospa je tak slikar in metla — to sem jaz." Preizkušenj je bilo dovolj: nobena slava, noben uspeh ga nista več mogla omamiti, ostal je metla v rokah velike Umetnice.

Revija pa je rasla in se širila. Nikdo ni mogel zavirati njenega poleta. V letu 1924 se je tiskala v 12.000 izvodih, leta 1925 v 30.000, l. 1936 v 45.000. Samostan v Grodnu je kar odnašala poplava. Patri in starejši bratje so se začeli pritoževati; nikdo jim tega ni zameril, ker je treba priznati, da je "težko živeti v bližini svetnikov." Nad p. Maksimiljanom se ne morejo pritoževati, ker je bil v Zakopanih. Njegov brat vodi vse delo in ker marsikdaj ne more tako, kakor je delal brat, ga posnema ali pa njegova navodila do pičice izpolnjuje.

Ker so bili očetje bolj zase, so imeli dovolj časa za razmišljanje. Ko so ugotovili, da je naklada preseгла tudi najbolj optimistične račune, so začeli računati. Red je reven, samostan je ubog. Ali ne bi bilo najboljše, da revija začne nalagati zasluženi denar v banko, ali pa ga red drugače investira. Od obresti bi mogli vsi nekoliko udobneje živeti. Saj ni res, da bi bilo treba ves denar takoj založiti v nakupovanje novih strojev in v zaloge papirja. In še nekaj: niso zaupali v srečen konec vsega. In kaj se bo zgodilo, če podjetje propade zaradi čudnih gospodarskih razmer. Kriza more zajeti tudi ta trg in vse bo šlo v propad. Ali bi ne bilo prav, da se že sedaj nalaga denar za to nevarnost?

Tokrat se je p. Maksimiljan odločil, da bo čvrsto branil svoje nazore. Brezmadežna je ustanovila in podpirala podjetje, podjetje je Njeno delo in ne sme postati "trgovina". Že iz Zakopanov je pisal: "Naš cilj je osvojiti ves svet, vse in vsakega brez izjeme in nikakor nismo delali za obsojanja vredne dobičke, kakor to mislijo nekateri sobratje. Kako čudno se to sliši: nehajte z nakupom strojev, kajti sedaj morajo priti dohodki. Pomislite, delali smo za dohodke... Medtem pa naj gredo duše po zlu in hudič bo pobiral svojo žetev in širil brezverski tisk... Navadno malo-meščansko gledanje... to o dobičku..."

Napačno bi bilo, če bi mislili, da je denar "odklanjal" in da je obsojal trgovsko obratovanje. Odklanjal je naziranje o revščini v okostenelem smislu. Pisal je o tem: "Nič za nas, vse za Marijo. Vse za Boga in za Brezmadežno. Za nas slaba oblačila in pomanjkanje, za Njo pa moderne delavnice, najboljše stroje, najmodernejše proizvode ameriške tehnike, naj-novejša prometna sredstva."

Svoje sodelavce je prepričal, med ostalimi pa so mnogi zmajevali z glavo. Proti niso bili samo očetje in bratje v redovni hiši. Nekega dne je prišel obiskat tiskarno monsinjor, prelat iz bližnjega mesta. Ko si je ogledal najmodernejše stroje, je zmajeval z glavo in ko mu je p. Maksimiljan pokazal še najnovejši rotacijski stroj, se ni mogel obvladati in je rekel:

"Kaj bi rekel ustanovitelj vašega reda, sv. Frančišek Asiški, ko bi videl stroj, ki je stal toliko denarja?"

"Zavihal bi rokave in se takoj spravil z nami na delo," mu je odgovoril p. Maksimiljan.

Po vrnitvi iz Zakopanov ni bil več tak, kakor prejšnje čase. Mnogi navajajo, da je poslej delal že v zavesti, da se vrši vse že v okviru čudežev. Če bi se moglo reči, bi morali skleniti z ugotovitvijo, da je bil samo še orodje Marijino. In Brezmadežna je delala s "slučaji", ki so bili res že čudeži. Komaj se je vrnil z gora, je prejel iz Varšave novico, da je blizu mesta na prodaj veliko zemljišče, kakor nalašč za veliko tiskarniško podjetje. V Varšavo ni bilo daleč; električna energija je bila blizu, razpečavanje revije in vsega drugega tiska — tiskal je že mnogo drugih verskih publikacij — bi bilo mnogo lažje kot iz Grodna. Odpeljal se je v Varšavo in se začel pogajati za nakup. Brž se je navdušil in po prvih razgovorih z lastnikom zemljišta, princem Druckim-Lubeckim, se je podal na sredino terena in tam postavil kip Brezmadežne. Spregovoril je besede: "Naša Gospa, vzemi v posest zemljišče, kajti ravno to je, kar potrebujemo." Podpisal je pogodbo.

Toda p. provincial se je ustrašil in kupčije ni potrdil. Menil je, da so pogoji pretežki in je vztrajal pri svojem "ne". P. Maksimiljan se je brž vdal in se pokoril. Bolelo ga je, ker je mislil, da je storil nekaj proti volji Brezmadežne, ko je postavil Njen kip sredi polja. Vrnil se je v Varšavo in se podal povedat princu žalostno dejstvo. Princ ga je samo vprašal:

"Kaj pa naj storim s kipom?"

"Naj ostane tam, kjer je" je odgovoril pater.

Princ je nekaj minut razmišljal in nato nenađoma spregovoril:

"Kar vzemite zemljišče skupno s kipom. Zemljišče vam dajem zastonj."

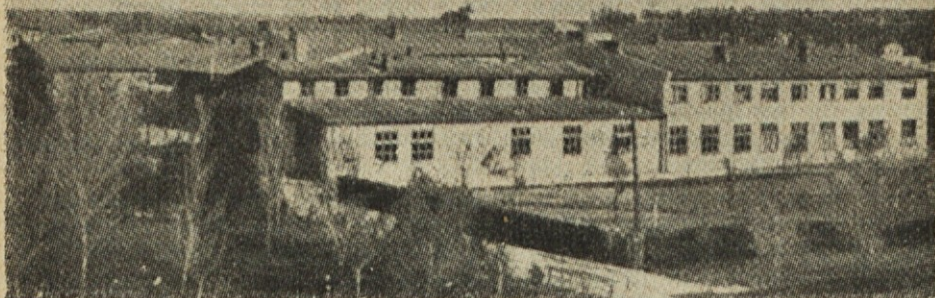
Takoj sta skupno napisala pismo p. provincialu, da je "kupčija ugodno zaključena". Redovno dovoljenje je kmalu prišlo v Grodno. Ko so prejeli pismo, so bili vsi zbrani v obratni dvorani in pater Maksimiljan jim je samo velel:

"Poklekniimo, otroci, in se zahvalimo Devici." Zmolili so tri zdrava-marije in stroji so med tem bučali svojo pesem.

Kmalu je odšel prvi oddelek, da bi začeli urejati zemljišče. Najprej so zgradili nekaj revnih, lesenih kolib okoli kipa Brezmadežne. Ker niso imeli denarja, delavcev niso najemali in še orodje so si morali izposoditi pri kmetih v sosesčini. Ko so sosedi opazili njih revščino, so jim začeli pomagati, prinašali so jim hrane in od časa do časa tudi zavihali rokave in poprijeli za delo tam, kjer je bilo najbolj potrebno in kjer bratje niso bili ravno najbolj okretni. Sosedje so tudi našli ime za novo naselje: po kipu Brezmadežne so začeli nazivati kraj Niepokalanow.

Pri delu je bil p. Maksimiljan povsod prvi in se ni menil za opozorila, češ da mu zdravje nalaga previdnost. Ponoči so spali kar na tleh, v barakah pri odprtih oknih, dasi je bilo vreme zelo slabo. Vsak dan je odhajal v Varšavo in se vračal z zaboji. Kako je vse to zmoget, ko so mu zdravniki predpisali, da mora dve leti popolnoma mirovati in se izogibati vsem telesnim naporom? Vse to je ostala Njena skrivnost. Bolehen in šibak je ostal vse do smrti.

V Niepokalanowo so prišli dne 21. novembra 1927. Ko so postavili prve barake, so kosilo kuhali kar na prostem. V začetku so jih kmetje gledali po strani, kmalu pa so prišli bliže, ko so videli, kaj počno. Kuhanje hrane so prevzele sosede. Nekega dne je bila tiska na višku, ker so obhodili že ves okoliš in nabrali, kar so ljudje mogli dati. Ko je izgledalo, da ni izhoda, je prišla skupina Židov iz predmestja in prinesla — svoj dar.

Pogled na Kolbejevo "tiskarniško mesto" Niepokalanow pri Varšavi.

Predstojniki so napovedovali, da se bodo novinci preplašili, ko bodo opazili, kam so prišli. Večina novincev je prihajala zaradi delavnosti p. Maksimiljana in so to tudi povedali, ko so prišli v redovno hišo v Grodnu. Od tam so jih takoj poslali v Niepokalanow pri Varšavi. Med njimi je bil eden, ki je popisal svoj prihod: "Kje je samostan," sem vprašal, ko sem prišel na zemljišče. Kmet mi je odgovoril: "Tam so", in pokazal na kolibe na polju. Gledal sem in nisem mogel ničesar dobro spregledati, ker sem bil pripravljen videti večjo redovno stavbo. "Kaj, to bi bil samostan, te kolibe?" in pri tem pokazal na lesene barake, ki so bile nizke in komaj kaj več ko z apnom prepleškane. "Da, tam so, tam" je rekel, "in videti je, da so zelo zadovoljni, ker jih slišite prepevati."

"Sprejel me je p. Maksimiljan. Prihajal je ravno z dela. Nagovoril me je: najbrž si zelo zmučen in lačen, dragi moj. Pojdi z menoj. In dal mi je jesti in piti. Nato pa je nadaljeval: Ako ljubiš Marijo Devico, boš srečen. Smejal se je pri tem in obraz se mu je ves bleščal. Rekel sem pri sebi: Kar vidi, to pripoveduje. In bil sem zelo vesel, da sem prišel in sem ostal. Postal je on moj oče in moja mati."

Vsi so pozneje radi pripovedovali, da jih ni nikdo ljubil toliko, kakor ravno on. Ob njem so bili vsi kot otroci. Vsem predstojnikom je priporočal, da naj z mladimi novinci bodo tako, kakor bi bili vsi njihovi otroci. Pri tem je navajal besede sv. Pavla: "V Kristusu Jezusu vas imam za otroke..." "Vse so zapustili, zato jim bodite vi oče in mati."

(Sledi.)

SLAVITE GOSPODA, VSI NARODI, HVALITE GA VSA LJUDSTVA!

K zaroki japonskega prestolonaslednika

27. novembra lani so na japonskem cesarskem dvoru v Tokiju slovesno razglasili, da se bo prestolonaslednik knez Akihito poročil v letošnjem maju. V začetku letošnjega januarja sta mlada dva sklenila uradno zaroko. Bodoča japonska cesarica je gospodična Mičiko Šodi, hčerka enega največjih tovarnarjev moke na Japonskem. Tedaj meščanskega rodu, ne plemkinja. A v zgodovini japonske cesarske hiše niso osamljeni primeri, ko se je prestolonaslednik ali celo cesar samurajske krvi oženil s — plebejko!

Gospodična Mičiko Šodi je študirala pri Sestrah Presv. Srca: šest let gimnazijo in štiri leta univerzitetnih študijev. Po veri sicer ni katoličanka, a njeni dedje po očetovi strani so pred nedavnim prestopili v katoliško vero. Je pa Mičiko vsemu katoliškemu iz srca naklonjena, prav kot prestolonaslednik, kot tudi mikado Hirohito in cesarska hiša. sploh.

Sestre Presv. Srca imajo najboljše spomine na svojo bivšo učenko. Pravijo, da je bila naravnost zgled vsem drugim kot dijakinja: tako po učenju, kot po značaju. Med sošolkami je bila izredno priljubljena. V zadnjem letu svojih študij so jo izbrale celo za svojo voditeljico. Določili so jo tudi, da je v lanskem septembru zastopala to slovito japonsko katoliško šolo na Svetovni razstavi v Bruslju. Mičiko pa je potovanje v Evropo izrabila, da je obiskala zavode teh sestrah v Rimu, Londonu, New Yorku, Washingtonu in San Franciscu.

Tudi Mičiko sama se vedno znova vrača na posete k svojim bivšim vzgojiteljicam v Tokiju. Poroka japonskega prestolonaslednika z bivšo gojenko katoliške

univerze Sester Presv. Srca pa ni prvi stik, ki ga ima ta redovna družba z japonsko cesarsko hišo. Univerzitetni zavod teh redovnic v Tokiju se nahaja v palači, ki jo je sestram podaril knez Kuni, oče sedanje japonske cesarice.

Kongregacijo redovnih sester Presv. Srca je leta 1800 v Amiensu, v Franciji, ustanovila sveta Magdalena Sofija Barat. Lani je kongregacija slavila stoletnico ustanovitve svoje prve gimnazije za dekleta na Japonskem — prav na tej gimnaziji je študirala bodoča japonska cesarica — pa desetletnico ustanovitve ženske katoliške univerze, kjer je prestolonaslednikova zaročenka prejela lani vseučiliško diplomu.

V zadnji vojni so redovnice izgubile na Japonskem devet svojih šol: zgorle so. Že leta 1923 jim je strahoviti potres v Tokiju uničil sestrsko hišo.

Kako velik ugled uživajo sestre med japonskimi uradnimi krogi, najlepše dokazuje dejstvo, da je bila njihova gimnazija v Tokiju ena izmed petih ženskih vzgojnih zavodov na Japonskem, ki jih je vlada leta 1948 povzdignila v univerzitetni kolegij, ki ima pravico izdajati vseučiliške diplome iz filozofije. Na sestrskem zavodu so študirale hčere najimenitnejših japonskih družin: hčerka bivšega ministrskega predsednika Yošide in soproga načelnika najvišjega sodišča, dr. Kotaro Tanaka. Mnoga odlična japonska katoliška dekleta, ki so danes vnete in odlične voditeljice ženske veje japonske Katoliške akcije in drugih katoliških organizacij, so se vzgajale na tem zavodu, kjer se niso izobrazile samo v znanosti, marveč so prejele tudi — vero!

Preganjana kitajska Cerkev

Komunistični kitajski tisk že kakih osem mesecev sem vztrajno molči o vseh verskih vprašanjih. Ta molk je toliko pomembnejši, če pomislimo na strahotno časopisno in radijsko gonjo proti katoličanom v letu 1957 in začetnih mesecih lanskega leta. Takrat so na dolgo in široko pisali o kongresih slovite Rodoljubne katoliške zveze, o volitvi in posvetitvi (1) škofov, ščuvali so proti desničarskim elementom, ki se skrivajo pod plaščem katoliške Cerkve... Verjetno so na uradu za verske zadeve spoznali, da je bila ta propaganda dvorezni nož: res je služila za Kitajsko; v inozemstvu pa so z njo prav nasprotno dosegli — dokazali so vsemu svetu, da v resnici preganjajo vse, kar je katoliškega in da hočejo vero usužnjiti komunistični stranki. Zato so že ob koncu lanskega aprila, skoraj po znamenitem "posvečenju" dveh škofov, pričeli s popolnim molkom. Ta nova, preračunana taktika naj bi zunanji svet prepričala, da je versko vprašanje za vse čase na Kitajskem rešeno, v kolikor to vprašanje v tej mogočni socialistični državi sploh še obstoji...

Časopisnemu in radijskemu molku se je nehote pridružil tudi molk pri zasebnikih. Teror na Kitajskem je tako nezosen, da se nihče ne drzne več pisati v inozemstvo, razen docela nepomembnih in družinskih stvari. Ljudje, posebno katoličani so kar nekako otopeli. Vdali so se mišljenju: kaj naj bi pisal o preganjanju, če pa s tem stavljam sebe in svoje v nevarnost, po drugi strani pa mi od zunaj tako in tako nihče pomagati ne more... Še bolj kot za laike velja to za duhovščino, redovnike in redovnice, ki so pod stalnim in najstrožjim komunističnim nadzorstvom. Saj ne morejo priti v stik niti s svojimi predstojniki, ki bi jim dali vsaj tolažbo in najnujnejša navodila...

Vendar so se navkljub težkemu molku, ki je zavil kitajsko trpečo Cerkev,

prikradle v svobodni svet nekatere verodostojne novice, ki zgovorno pričajo, da kitajska Cerkev zelo veliko trpi. Nekega kitajskega duhovnika so poklicali na krajevni policijski urad, kjer so ga pobili s palicami, češ da je prejel pisanje od svojega predstojnika: pismo so mu res pokazali, a ne prebrali... Kitajska duhovščina še zdaj ni prejela lanskeletne okrožnice Pija XII. "Ad apostolorum Principis", ki je namenjena prav kitajski Cerkvi in vprašanju veljavnosti posvečenja škofov... Okrožnica je bila objavljena, kot znano, 29. junija lani in še isti dan tudi poslana na Kitajsko. A kje naj jo kitajski duhovniki dobe! Dobiti pismo iz inozemstva, pomeni na Kitajskem če že ne smrt, pa vsaj čisto zanesljivo ječo, iz katere ni več izhoda... Molc je tako težak, da se mnogi cerkveni krogi zaskrbljeni vprašujejo, če kitajska duhovščina sploh ve, da ji je papež okrožnico napisal. Verjetno sploh ne vedo, da je Pij XII. umrl in da ima Cerkev novega papeža. Saj niti kitajski radio, niti časopisje nista poročala vse do danes niti besedice o Pijevi smrti...

V svet se je prikradlo pismo nekega kitajskega duhovnika. Pravi med drugim: "Tako sem žalosten in zagrenjen, da bi že zdavnaj odšel, če bi le mogel..." Neka krščanska žena pa joče: "Zdi se mi, da se je tu pri nas Petrova ladja potopila. Zdaj vlada Satan!..." Nekega kristjana so na skrivaj pozvali, naj sporoči, kaj menijo kitajski katoličani o nepostavnih posvetitvah škofov v lanskem letu. Pa je na kratko, tudi tajno, odgovoril: "Na nekaj borih straneh Vam našega strahotnega položaja ne morem popisati..."

V Šanghaju je žalostno preganjanje, ki ga doživljajo redovnice v samostanu Sv. Jožefa. Vse redovnice so namreč nagnali v slovite šole za komunistično "prevzgojo"; trpljenja in muk, ki jih člo-

veku naprti to šolanje, z besedo ni mo- goče popisati. Dve kitajski karmeličanki so aretirali; nihče ne ve, zakaj. Bili sta tudi na tečaju za "prevzgojo" v seme- nišču Zi Ka Wei. Tajno sporočilo, ki je prispelo v Hongkong, dodaja: "Katoliško mladino aretirajo v množicah. V zadnjem času je ena najbolj znanih aretacija ne-

čakinje msgr. Kionga, šanghajskega ško- fa, gospodične Marjete Kiong..."

Molk kitajskega časopisja ne katoli- čanov, ne svobodnega sveta ne prevari: vsi vemo, da se katoliška Kitajska da- nes duši v navalu žalostnega preganja- nja. Zato je toliko večja naša dolžnost, da molimo za trpečo kitajsko Cerkev.

od sončnega vzhoda do sončnega zahoda

Kitajska

JE KITAJSKA MLADINA RES ZADOVOLJNA?

Kitajski komunisti pošiljajo izobražen- ce na delo v tovarne ali na kmete, "da bi jih bolj prevzgojili v novi socialistič- ni miselnosti..." Kateri še uživajo to dobroto, da smejo študirati, morajo po- lovico svojega časa nameniti obveznemu ročnemu delu. Novembra lani so v Pe- kingu priredili veliko državno razstavo izdelkov, ki so jih pripravili študentje in študentke na državnih šolah in vse- učiliščih. Namestnik prosvetnega mini- stra, ki je razstavo otvoril, je poudaril važnost novega vzgojnega komunistične- ga sistema in pribil, da je kitajsko di- jaštvo naravnost navdušeno nad novimi učnimi metodami...

Kako je kitajska mladina nad takš- nim komunističnim učenim načrtom nav- dušena, lepo dokazujejo izjave obupa- nih dijakov. Iz pisma neke kitajske di- jakinje, ki ga je na skrivaj vtihotapila svoji prijateljici v svobodni Hongkong, sledi:

"V zadnjem akademskem letu sploh nisimo mogli študirati (zaradi protides- ničarske čistke). Obljubili so nam, da bomo od oktobra naprej spet lahko na- daljevali s šolami. A jaz moram vsako noč delati v tovarni, ki je skoraj uro

daleč od mojega doma. Brž ko zjutraj končamo z delom, nas že čaka jutranja gimnastika. Šele potem grem lahko do- mov, kjer spim kar na tleh, kajti po- stelje smo rajši prodali, kot pa da bi čakali, kdaj nam jih bodo zaplenili... Odmerili so nam samo neznaten del hiše, ki je bila od nekdaj naša last. Večino so zasedle prerazlične rdeče organizaci- je. Spati pa niti čez dan ne morem. Ob štirih popoldne imamo že spet telo- vadno uro, ki jo imenujejo 'obrambna gimnastika'. Teči moramo v določenem času 100 metrov. Jaz pa te dirke ne zmorem zaradi utrujenosti. Zato so vedno nad menoj, češ da nočem delati, kar bi morala... Slednjič sem zbolela. Tudi množici drugih se je isto namerilo. Iz- vedela sem, da si tudi ti bolna; a da ti odkrito povem — celo v Tvoji boleznii te zavidam. Časi tu pri nas so se tako spremenili, da bi nas več ne prepoznala. Morda niti ne veš, kako srečna si lahko v svoji bolezni..."

Vietnam

KOMUNISTIČNI PRITISK NA VIETNAMSKEM SEVERU

Večina duhovnikov apostolskega vika- riata Hung-Hoa v severnem Vietnamu, ki je pod komunistično zasedbo, je mo- rala dokončno zapustiti svoje župnije.

Komunistični oblastniki so jih pregnali z izgovorom, da spadajo kraji, kjer so do zdaj z velikimi težavami delovali, pod vojaško območje. Duhovnikom v Hanoju, kar jih sploh še je na svobodi, pa komunisti v zadnjih časih že čisto odkrito grozijo. Istočasno so rdeči začeli med vietnamskimi kristjani z veliko propagandno gonjo proti inozemskim misijonarjem. Vernike nagovarjajo, naj zahtevajo izgon misijonarjev iz dežele. Gonja je v prvi vrsti naperjena proti apostolskemu delegatu. Podobno kot pred leti na Kitajskem... Ta pokret za izgon misijonarjev pa spremlja hkrati tudi velika protiameriška propaganda; misijonarje prikazujejo kot agente severnoameriškega imperializma. Vse to dokazuje, da je tudi v severnem Vietnamu komunizem na celi črti začel stiskati klešče nad vsem, kar zadene katolištvo.

Cejlon

NEDELJA IN BUDISTIČNI PRAZNIKI NA CEJLONU

Cejlonska vlada se trudi, da bi omejila število uradnih praznikov, ki jih je brez tistih, ki jih tudi sicer priznava zakon in brez verskih praznikov različnih veroizpovedi, kar 23 vsako leto. Odbor, ki pripravlja načrt za skrčenje uradnih prazničnih dni, pa je naletel pri svojem delu na staro budistično zahtevo, da je treba odpraviti praznovanje nedelje in določiti tedenski počitek na podlagi luninega leta, kot to določa budistična vera. Odbor se o tej zahtevi še ni izjavil, češ da je leto že pri kraju (bilo je to lani). Vendar je vprašanje še vedno na dnevnem redu.

Vsaka polna luna pa je medtem povod za številne praznike, kjer se preliva slikovito z eksotičnim. V januarju in februarju slave polno luno v templju Kelanija, tik pred mestom Colombo. Praznika proslavljata Budov prihod v te kraje. Od vseh strani se zgrinjajo množice na "perchara" — procesija slonov. V maju in juniju, spet ob polni luni,

slave budisti praznik "wesak", obletnico Budovega rojstva. V juniju in juliju je praznik "poson", uradna obletnica nastopa budizma na Ceylonu. Največji pa je praznik ob avgustovi polni luni. Praznujejo ga za ves Cejlon v mestu Kandy, kjer je narodni tempelj "Budovega zobá". V procesiji, ki jo za to priložnost prirede, nosijo tudi znameniti Budov zob visoko na hrbtu slavnostno okrašenega slona. Praznik je pravi narodni dogodek, na katerega se ves Cejlon vse leto vneto pripravlja. V novembru ali decembru je praznik "Karthika perahera", ko slavé zmago Višne. Decembrska ali januarška polna luna pa je združena s slovesnostjo vsakoletnega razdeljevanja riževe žetve budističnim samostanom v pokrajini Kandy.

Starodavna je budistična navada, da svoje praznike slavé z velikanškimi procesijami, plesi, mimohodi slonov in z godbo. Ta navada je stara vsaj 2000 let. A šele v 18. stoletju je cejlonski kralj Kirthi Sri Rajesinghe ukazal, naj bo to praznovanje vsako leto. Danes se tega kraljevskega ukaza budisti še vedno drže. Praznovanje pa traja štiri do pet dni. Skozi štiri noči obiskujejo verniki budistična svetišča, kjer poklanjajo božanstvom cvetje in dišave. Krona vsega pa je mogočna in slikovita procesija.

Siam

V SIAMU MANJKA DUHOVNIKOV

Siam ali Tajlandija ima 71 državnih okrajev. Od teh jih je 34, kjer ni nobene katoliške cerkve; v 13 pa sta komaj po eden ali največ dva katoliška duhovnika... Ostale pokrajine so nekoliko na boljšem; še najboljše je v pogledu duhovščine v Bangkoku, siamski prestolnici, kjer deluje kar 36 katoliških duhovnikov. Mesto ima 1 milijon prebivalcev, a je med njimi katoličanov le nekaj čez 15 tisoč. Bangkok je središče glavnih misijonskih ustanov v Siamu, tudi katoliškega tiska. Nekatero siamske pokrajine, kjer ni duhovnikov, ali

pa jih je zelo malo, so zelo gosto nase-
ljene. V Burinamu živi 400.000 duš, pa
nimajo stalnega duhovnika. V pokrajini
Chiengmai je pol milijona ljudi, pa sta
za vse te komaj 2 duhovnika!

Po zadnjih uradnih podatkih iz lan-
skega junija meri vsa siamska država
toliko kot Francija: 518.000 km². Živi
pa na tem ozemlju 19 milijonov duš. Po
verah so siamski prebivalci: katoličan-
ov je 100.500, s katehumeni vred; pro-
testantov 15.200; muslimanov 520.000;
budistov 18.300.00 (ti tvorijo velikansko
večino siamskega prebivalstva; zato je
budizem tudi uradna državna vera!);
ostali pripadajo drugim različnim veram.
Siam ima 6 cerkvenih pokrajin, 5 vika-
riatov in 1 apostolsko prefekturo. Du-
hovnikov-misijonarjev je v Siamu 210;
od teh 84 domačinov. Bogoslovcev pa
je 60.

Afrika

PRVA ŽENSKA NORMALKA V KAMERUNU

V nadškofiji Yaundé, so v kraju
Obout (francoski Kamerun) pred krat-
kim odprli prvo žensko normalno šolo.
Potreba po tej šoli je bila velikanska.
V nadškofiji je namreč 54.424 študentov,
od teh 19.893 deklet. Katoličani pa ima-
jo komaj 3 do 4 učiteljice za vsako žen-
sko šolo, kjer študira na sto in sto de-
klet. Novo katoliško normalko vodijo
Služabnice Presv. Srca Marijinega. Pouk
so začele z 38 gojenkami. Kraj Obout
je samo začasni sedež te šole. V bodoče
bodo zavod prenesli v Mbalmayo.

KATOLIŠKE POKLICNE ŠOLE V AFRIKI

Katoliško misijonstvo v Afriki vse-
povsod že dolga leta sem ustanavlja,
kjer le more, svoje poklicne in tehnične
šole. Izvečine so to obrtne šole, kjer se
gojenci seznanjajo z mizarstvom, usnjar-
stvom, poljedelstvom, živinorejo, ali kjer
se izuče za zidarje, mehanike in elektri-

čarje. Namen šol je v prvi vrsti: vzgo-
jiti tehnično in moralno solidne delavce,
ki naj pomagajo pri vedno večji gospo-
darski rasti afriških pokrajin. Najno-
vejših podatkov o teh šolah še ni; a
tisti iz leta 1955 zgovorno dokazujejo
uspešnost teh zavodov in navdušenje, ki
ga afriška črna mladina kaže za tehnično
in obrtno delo. Misijonarji in misijonski
bratje uvajajo v skrivnosti tehnike in
obrtni kar 15.887 gojencev. V tem številu
pa niso vštet dekleta, ki se uče pri
katoliških misijonarkah ročnih in gospo-
dinjskih del.

ENO SAMO SEMENIŠČE ZA — 25 POKRAJIN!

V južni Afriki je v mestu Pevensey
(provinca Natal) pokrajinsko semenišče
Sv. Petra, ki je namenjeno 25 škofijam
in vikariatom, kjer živi čez 1 milijon
katoličanov. Leta 1957 je v semenišču
študiralo 21 bogoslovcev. Lani je vsto-
pilo 10 novih. A za tolikšno število ka-
toliških duš v južni Afriki bi moralo
študirati v semenišču vsaj 150 do 200
bogoslovcev... Upanje je, da se bo šte-
vilo povečalo, ker so južnoafriški škofje
začeli z močno akcijo za duhovniške po-
klice. Pomanjkanju misijonskih poklicev
v južni Afriki je v prvi vrsti krivo ob-
čutno pomanjkanje katoliških šol v de-
želi, žalostno stanje, v katerem žive črni
domačini, posebno pa postopanje z nji-
mi v večjih mestih, kjer jih oblasti kot
nekakšne "okužence" neprestano prega-
njajo.

Rim

71 NOVIH MISIJONSKIH DELAVCEV JE ŠLO IZ RIMA

Na lansko misijonsko nedeljo je pod-
prefekt Propagande, armenski kardinal
msgr. Peter Agagianian izročil v posebn-
i slovesnosti, ki je bila v Jezusovi cer-
kvi v Rimu, misijonski križ 71 novim
misijonarjem in misijonarkam. Med no-
vimi misijonskimi delavci so bili tudi

zočnost nekega črnškega novomašnika, trije laični misijonarji: dva zdravnika in zaročenka prvega, ki so se namenili na misijonsko področje v Kenijo (Afrika). Slovesnost je povzdignila tudi navki je prav za to priložnost ob navzočnosti novih misijonarjev in številne množice daroval svojo prvo daritev. Novih misijonarjev je 27, vsi duhovniki; misijonark pa 42. Ti apostoli božjega kraljestva so na svoja misijonska področja odšli takoj naslednji teden.

"MEDICAL SISTERS"

V lanskem septembru so v Rimu slovesno odprli novo generalno hišo zna-

menite misijonske redovne družbe "Medical Sisters", katere članice so tudi tri slovenske misijonske sestre zdravnice..

Rim je tako postal sedež tudi te redovne družbe, ki je bila pred 33 leti ustanovljena v Filadelfiji (USA). Ob slovesnosti je bila navzoča tudi ustanoviteljica in sedanja generalna predstojnica M. Ana Dengel. Odlok, da sestre prenesejo svoj sedež v Rim, so sprejele na lanskoletnem generalnem kapitlju. Družba je začela z dvema zdravnicama in dvema bolničarkama. Danes šteje čez 500 zdravnic-redovnic, ki delujejo v 40 bolnišnicah in dispanzerjih na štirih kontinentih.

naši misijonarji pišejo...

Iz pisma misijonaria o. Jožeta Cukale S.J., Kalkuta, Indija:

"Trenutno smo v velikem tepežu z lakoto in zato kar pridno na delu. Pred meseci so nas tolažili, da ne bo tako hudo. V resnici za mnoge ni hudo, saj sem pred kratkim slišal, kako se je neka Evropejka jezila, ker ni mogla dobiti torte za svojega psička, ki poje "vsak dan eno", med tem ko je iste dni prijokala k meni kopica otrok iz predmestnih bajt, naj jim dam mleka v prahu, ker že štiri dni niso videli riža. Te moje uboge otroke meče revščina v različne skušnjave; če bi imel čas za pisanje, to bi bila cela knjiga o bridkosti in bojih v predmestju. — Pozdravljam lepo vse moje znance po svetu!"

Sliki na tej in desni strani je poslal o. Cukale, da vidimo, kako na njegovem misijonu tudi s teatrom skušajo širiti sv. vero. Fotografiji kažeta prizor iz "Mater žalostna" in "V nebesa vzeta".

Iz Bandre pri Bombayu v Indiji piše s. Konradina Resnik:

“Zelo, zelo pogosto Vas v duhu obiščem, a k pisanju se težko spravim. Iz srea se Vam zahvalim za vse, kar nam pošiljate: denarno pomoč in “Kat. misijone”! Bog naj Vam stoterno poplača! — Tu je zaenkrat še vse lepo mirno. Ljudje so dobri in zelo časte Marijo. Seveda rdeči se zelo prizadevajo, da bi si osvojili deželo, a upajmo, da jim ne bo uspelo. Kar je tu duhovčine, je zelo dobra in vneta. V aprilu 1958 je bilo v Bombayu 23 duhovnikov posvečenih, večino ma španski jezuiti. Ganljivo je bilo, ko so vsi skupaj prvič dali sveti blagoslov. Njih matere, ki so prišle na novo mašo iz daljne Španije, so od veselja jokale. Ena od njih mi je rekla: “Vesela sem, da je Gospod izbral tudi mojega sina, a le On tudi ve, kolikšna žrtev je to zame, ker zapuščam v Indiji to, kar mi je najdražje, sina, ki ga najbolj ljubim.” — Meni gre po navadi. Vesela sem v službi Gospodovi. Prav lepe pozdrave vsem misijonskim prijateljem!”

Sestra Terezija Medvešek iz Družbe Hčerá Marije Pomočnice, nam je iz Assama v severni Indiji poslala med drugim tudi tele zanimivosti v svojih zadnjih dveh pismih:

“Sporočam Vam, da sem prejela denar, ki ste mi ga poslali. Upam, da Vam je ljubi Bog stoterno poplačal! Denar nam je zelo prav prišel. Pričele smo z gradnjo cerkve in spalnice za naše sirote — a skoro brez denarja, zanašajoč se na božjo Previdnost, ki nam je že doslej vedno pomagala in nam bo tudi to pot. Ker sem jaz ekonominja našega zavoda, si lahko mislite, kakšno breme leži na mojih ramenih. Upam, da se bodo dragi bralci “Kat. misijonov” kaj odzvali in mi pomagali plačati vsaj cement za cerkev. Vreča stane dva dolarja, potrebujemo jih kakih 1000 samo za cerkev. Ko bo zgradba cerkve končana, Vam bom sporočila, za koliko vreč cementa in od katerih smo prejeli pomoč. Tudi Vam bom poslala sliko zgradbe, kakor

hitro bo kaj videti. Naše deklice in stre pridno pomagajo pri gradnji: nosijo opeko in vodo. Tu je v tem času veliko pomanjkanje vode, ker od septembra do aprila navadno sploh ni dežja. Izkopale smo že dva vodnjaka, a skoraj ni več vode v njiju. Vrh tega je ta voda še slaba; če jo hočemo piti, jo moramo prevreti. Mnogo ljudi umrje, ker pijejo neprevreto vodo in se nalezajo bolezní. Očtinske oblasti so napeljale reko iz veletoka Bramaputra; jo sicer nekaj razkužijo, a ne dovolj. Voda reke Bramaputra ima v poganskem verovanju tukajšnjih ljudi veliko vlogo; pravijo, da je sveta voda. Če želé odpuščanje grehov, je dovolj, da se na praznik “Shiboratri” kopljejo v Bramaputri na določenem kraju. Preden se nevesta poroči, ji tri noči prinesejo iz reke svete vode, da se v njej okoplje. Pred nekaj dnevi je bil praznik “Pagua” in je izgledalo, kot da so vsi znoreli: Medsebojno se obmetavajo s sveto vodo te reke,

Sestra Terezija Medvešček (v ozadju) pri kuhi, na izletu, ki so ga pripravile misijonarke dekletom z misijona. - Spodaj: Assamska zaročenca na dan zaroke. Tudi to sliko nam je poslala misijonarka sestra Medvešček.

a pobarvano z najrazličnejšimi barvami; čim več vode vreči na druge in s čim bolj pestro barvano je kdo zmočen, tem bolje je praznoval praznik, tem bolj se je zavaroval pred raznimi boleznimi. Pred večjimi trgovinami so celi čebri raznobarvne vode, ki jo zlasti mladina kupuje in polni z njo male brizgalke ter moči mimoidoče. Me v teh dneh ne gremo na cesto, ker bi nam vsa redovno obleko uničili. Koliko molitev bo še treba, preden to ljudstvo pusti poganske navade in se oprime sv. katoliške vere ter njene liturgije! Molite in žrtvujte tudi Vi v ta namen!

Lepo število naših deklic se zdaj pripravljajo na prvo sv. obhajilo, nekatere pa za sv. krst. Imamo tudi 14 aspirantkinj za vstop ter upam, da jih Bog pošlje še kaj več. V Shillongu, kjer ima naša družba novicijat, je 25 indijskih novink. V šoli imamo okrog 800 otrok, skoro vsi pogani.

Še enkrat lepo prosim rojake po svetu, da mi pomagajo pri gradnji cerkve, in vse lepo pozdravljam!"

Misijonar g. Pavel Bernik S.D.B. je pisal na praznik sv. Frančiška Ksaverija, decembra 1958 sledeče pismo iz Mawlaja v Assamu:

"Na ta misijonski dan mi misli kar same po sebi pohitě v naše misijonsko središče v Buenos Airesu. Ko se sam zahvaljujem Bogu za misijonski poklic, ne smem pozabiti na one, ki se trudijo v zaledju in toliko žrtvujejo za misijonsko stvar: To je naša Slovenska misijonska zveza, vsi sodelavci in dobrotniki. Prav lepo se zahvaljujem za poslani denar in za oba lista "Kat. misijoni" in "Duh. življenje". — Upam, da Vam bom mogel v teh mesecih zimskih počitnic kaj napisati za naš list. Spet bom imel priliko pomisijonariti po assamskih hribih. Če bom kaj zanimivega doživel, bom rad popisal. Med šolskim letom sem zaposlen pred vsem v seme-nišču. Od julija naprej imamo 56 bogoslovcev. Od teh se jih 14 pripravljajo na mašniško posvečenje ob koncu šol-

skega leta, ki bo junija meseca. Ob nedeljah pa pomagam v tukajšnji župni cerkvi. Poleg tega sem si izbral precej oddaljeno vas za delovanje vsako nedeljo popoldne. Pohajam tja z nekaj bogoslovci, ki mi pomagajo pri krščanskem nauku. Vsaj enkrat na mesec tamkaj tudi mašujem. Na ta način si ondotni verniki ohranijo gorečnost, pogani pa počasi, a neprenehoma vstopajo v sveto Cerkev. Vsako leto je krščenih več odraslih, letos 15. Za praznik Materinstva Device Marije, kateri je posvečena ondotna kapelica, smo povedli tja tudi gospoda škofa. On je bil namreč tam prvi maševal, in sicer pred 25 leti v hiši edine katoliške družine. Zelo vesel je bil, ko ga je zdaj tam pozdravilo skoraj 100 vernikov. Le-ti so sad nedeljskega delovanja bogoslovcev pod vodstvom tega ali onega profesorja. Stara kapelica je že premajhna, mislimo na novo in na sredstva, da si jo zgradimo..."

Iz Siana nam je pisal salezijanski br. **Jožef Bevc S.D.B.**

"Zadnje čase sem zelo slabega zdravja. To leto sem bil že dvakrat pri patrih kamilijancih, enkrat glede dvanajstnika, že drugič glede tvorov, ki me mučijo že nad 20 let. Orient pač zahteva svoj davek. Poskusil bom iti po tolikih letih delovanja malo v domovino. Težko se bo odtrgati od dela, ki ga nikoli ne manjka. Dela se pa večinoma za bodočnost, kajti sadovi so tu zelo majhni. Mnogi naši poganski gojenci se uče katekizma in ga tudi dobro znajo, a zlepa se ne dajo krstiti. Posebno ko zgotove šesto gimnazijo in se vrnejo domov, je navadno vse pozabljeno, kar je bilo s težavo vsajenega o veri pri nas. Bridka razočaranja so na dnevnem redu.

Smolo sem imel, da me je pičila kača "kapá", ki je dolga le kakih 40-50 cm, a ima zelo nevaren strup. Skriva se v travi, kot kaka palica. Koliko sem jih že pobil in koliko tudi živih ujel! Naš šolski muzej jih ima že več kot zadosti, zato jih sedaj kar pobijam. Strup ni hujši kot od indijske kobre, pač pa

Pisec pisma na tej strani, misijonski brat **Jožef Bevc S.D.B.**, kaže posebno velik sadež misijonskega sadovnjaka.

ima to lastnost, da gre na živce: čez nekaj ur zaspíš in se več ne zbudiš. Jaz torej sem tej, ki me je pičila, najbrž stopil na rep, ona se je pa usločila in me pičila v levo nogo. Ker poznam to golazen, sem jo lepo pustil, da je šla svojo pot, jaz sem pa šel s pomočjo enega naših učiteljev iskat izvoščka, da me je zapeljal v državni dispanzer, kjer so mi vbrizgnili injekcijo protistrupa! Naslednje jutro bi moral iti spet, pa nisem šel, kar se mi je pa pošteno otepalo. Imel sem še 4 tedne napade raznih nevšečnosti po telesu in tudi v želodcu. — Naš vikariat nima nobenega dispanzerja, še manj kakega zdravnika. V Bangongu imajo kamilijanci kliniko s 15 posteljami; vzdržujejo zanjo enega zdravnika, ki jih pa veliko stane: na mesec okrog 10.000 tiklov. (En dolar = 30 tiklov).

Naših 47 oralov zemlje je sadovnjak, ki ga jaz oskrbujem; poleg tega je pa še prav tolikšna semeniščna parcela s poslopjem, ki je pa v počitnicah zapuščeno, kar tudi jaz nadziram s pomočjo dveh Kitajcev, ki jih skušam dobiti za sveto vero, pa je težko. Nas misijonarjev je tu zelo malo, pa še ti zadnji čas jako umirajo, v dveh mesecih kar trije; gospod, ki je bil moj prvi ravnatelj tu, potem apostolski vikar-domačin in nato še en duhovnik-domačin. Novi težko pridejo.

Tako sem Vam nekaj napisal in zdaj Vas lepo pozdravljam!"

Iz Hong-Konga piše koncem prejšnjega leta g. Stanislav Pavlin S.D.B.:

"To leto so mi predstojniki naložili še malo več dela: zaupali so mi mesto šolskega prefekta. Imamo dva oddelka: enega tistih gojencev, ki študirajo vse v angleščini, in drugega onih, ki študirajo v kitajščini. Meni so poverili ta drugi, kitajski oddelek. Ker nam manjka prostorov, ima prvi oddelek pouk od osme in pol zjutraj do dvanajstih, med tem ko moj oddelek začne ob eni popodne in gre domov ob pol sedmih. Moja dolžnost je skrbeti za disciplino, za izpite, za prireditve, itd. Šola je velika in dela je brez konca in kraja. Zdaj s pomočjo dobrotnikov zidamo nov oddelek in tudi novo kapelo za naše katoličane ter katehumene, kajti doslej smo uporabljali kar kapelico bližnjega zavoda. Ko bo zgradba do meseca maja končana, bo šel pouk bolj v redu. Naša nova kapela, bo imela tudi kor, kamor bi spadale električne orglje... Se priporočam rojakom za kak prispevek v ta namen! — Za Božič bomo imeli 30 novokrščencev, naših odraslih gojencev. Prosim misijonske prijatelje, da molijo za te nove kristjane in zame tudi, zlasti za zdravlje, ki mi je precej slabotno!"

G. Emil Čuk poroča iz misijona Ulete, Vzhodna Afrika:

"Za svete Tri Kralje smo imeli na našem misijonu našega škofa, ki je pri-

šel uradno odpreti misijonsko bolnico, o kateri sem Vam zadnjič pisal. Zdaj bolniki vedno bolj pritiskajo in tri misijonarke, ki bolnico oskrbujejo, so že preobložene. Za sv. Jčžefa je pa škof spet prišel, in sicer blagoslovit novo poslopje za domačinsko družbo redovnih bratov Služabnikov Brezmadežnega Sreca Marijinega, ki so zaupani mojemu vodstvu. Z gradnjo pa še nadaljujemo, samo težko gre, ker vreme leto silno nagaja, saj skoro vsak dan dežuje. Veliko imam tudi opraviti z nasadi sočivja, kave in raznega drevja: smreke, evkalipti, ciprese, mimoze in drugo. Vse to in zlasti apostolska pota in dušno-pastirsko delo na misijonu me pošteno zbije... G. Wolbang mi je poslal 150 dolarjev, ki jih je daroval g. John Prezelj za kritje stroškov enoletnega vzdrževanja domačinskega bogoslovca. Lepo se zahvaljujemo i g. Prezlju i g. Wolbangu CM. Bog plačaj tudi vsem drugim dobrotnikom za vso pomoč!"

Tudi iz Južne Afrike imamo pisma naših misijonarjev. Z misijona Glen-Cowie piše vsem znani brat Valentin Poznič F.S.C.:

Upam, da ste še zdravi in živi, kajti zadnje čase sem po radiu marsikaj zvedel iz Argentine... Meni gre kar dobro in sem, hvala B-gu, vedno za silo zdrav. Moja velika želja je izpolnjena: nova velika cerkev. Pred kratkim smo dobili tudi stolpno uro, da zdaj vidimo od vseh strani na uro in čujemo udarce na zvon. Drugo leto dobimo tri nove zvonove iz Nemčije. Ponosni smo na novo cerkev; stoji kot mati med otroci, sredi postaje. Dal Bog, da bi se tudi število vernikov povečalo, da bi cerkev ob nedeljah in praznikih napolnili; posebno na moški strani je še vedno klopi praznih. Če bi vedno vsi hodili, bi bile vse klopi zasedene, a mnogi pridejo le po enkrat na mesec. Najbolj jih kvari to, ko vidijo vernike raznih protestantskih sekt, ki gredo komaj na dva meseca v cerkev. Naša šola bi morala biti koncem leta zaprta, pa smo naredili prošnjo in so

nam jo za prihodnje leto še dovolili. Tri članje šole so nam pa zaprli, ne da bi navedli vzrok."

O težavah s šolo poroča koncem leta 1958 tudi slovenska uršulinka m. Ksaverija Lesjak O.S.U., ki deluje na misijonu Randfontein v Transvaalu:

Najprej vošči vsem dobrotnikom vsele božične praznike in blagoslovljeno novo leto, potem pa nadaljuje: "Vse naše misijonske šole, ki še obstajajo, so privatne! Več šol je bilo koncem šolskega leta v decembru ukinjenih. Škofovska zveza je skupno z našim sodelovanjem skrbela za finančne potrebe vseh misijonskih šol. Ta opora pa je sedaj izčrpana in ukinjena. Škof nam je sporočil, da moramo odslej našo šolo čisto same vzdrževati ali pa jo zapreti. Z g. misijonarjem smo se odločili, da bomo nadaljevali delo med šolsko mladino vsaj še eno ali dve leti; več nam ne bo mogoče radi pomanjkanja sredstev. Sedaj imamo nad 500 učencev in učenk in pomaga nam 7 zamorskih učiteljev, katere moramo mesečno plačevati. Pa še ti naši načrti so od danes do jutri, vse negotovo; kar odločijo višji gospodje, stopi takoj v veljavo. Zaupamo pa, da nam bo Gospod odprl kako možnost, kako pot, po kateri bomo vodile duše k Njemu, vse drugo je le sredstvo. Letošnje šolsko leto smo zaključili z lepimi šolskimi uspehi, pa tudi z uspehi pod vidikom apostolata. Tudi nova naselbina za zamorec raste od dne do dne. Imamo tam že zemljišče za gradnjo cerkve, ki jo bo treča čim prej dvigniti. Pa o vsem tem Vam pripravljam daljše pismo."

Misijonska zdravnica s. Gabriela Ehrlich S.C.M.M. nam iz U. S. A. piše 18. dec. 1958 sledeče:

Predvsem Vam želim blagoslovljene božične praznike in srečno novo leto.

Prisrčna hvala za redno pošiljanje "Kat. misijonov". Ko sem bila v Afriki od junija 1957 do junija t. l., so mi pošiljali revijo iz Anglije. Pred kratkim

sem tudi tukaj prejela okt.-novembrsko številko. Zelo zanimiva je in jo vedno res rada prebiram. Predstavljam si, koliko truda in skrbi Vas to stane. Tudi jaz se Vam želim zahvaliti za vse požrtvovalno delo. Bog daj obilo blagoslova!

Od 1. oktobra t. l. prakticiram v tukajšnji bolnici, ki jo upravljajo redovnice M.S.C. Že takoj po končanem noviciatu bi morala priti sem, pa sem morala našim sestram v Afriki priskočiti na pomoč, ki so v eni naših postojank nujno potrebovale zdravnika. Mislila sem, da bom ostala le malo časa, toda trajalo je celo leto, preden so našli nadomestilo. Zame je bila ta doba polna interesantne in dragocene izkušnje v vsakem oziru.

Letos smo praznovali desetletnico prihoda naših sester v Ghano — oz. "Gold Crash" po starem. Tam ima naša ameriška pro-provinca 3 hiše: 2 bolnici in eno naselje za gobavce. Ima tudi lastno bolnico. Leprosarij je državna last, toda naše sestre tam delajo, odkar je bil ustanovljen. Naše postojanke v Berekum, Techiman in Kokoju ležijo v provinci Ashanti, kakih 250-300 milj severno od obale, kjer je podnebje še kar prijetno, čeprav večinoma zelo vlažno. Naša pokora tam je malarija in kače. Vendar ni tako hudo, kot na prvi pogled izgleda — človek se vsemu privadi. Sestre in "belci" na splošno so prav radi tam. Ljudje so v tem okraju zelo prikuoni, so vesele narave in se radi pošaliyo. Saj imajo tudi vzrok — ker ljubi Bog jim je dal rodovitno deželo, kjer jim ni treba preveč hudo delati za vsakdanji kruh in zaslužek, v glavnem kakav in dragocen les za izvoz in razne poljske pridelke in sadje za domačo rabo. — Nič ne vem, koliko časa bom tukaj, najbrž še prihodnje leto. Veliko koristnega se naučim za bodoče delo — vsi so zelo prijazni in radi pomagajo.

Še enkrat prav lepa hvala. Prisrčno pozdravlja v Kristusu vdana

s. Gabriela Ehrlich, S.C.M.M.

misijonsko zaledje

Naloge misijonskega zaledja

L. L. C.M.

V letošnjem letniku našega lista smo začeli z novim zaglavjem "Misijonsko zaledje". Lepa priložnost, da v posebnem članku spregovorimo nekaj o tem, kaj je misijonsko zaledje, kakšno nalogo ima, kakšne ustarnove ga sestavljajo, kaj je s slovenskim misijonskim zaledjem v današnjih razmerah doma in v zamejstvu, in še kaj. Nekaj v tej številki, drugo v naslednjih...

I.

Beseda "zaledje" je iz vojnega življenja. Fronta in nje zaledje. Fronto sestavlja vojaštvo, utrdbe, orožje, provizije. Zaledje pa sestavlja država, za katero se bojujejo, vojašnice, vojaške šole, vojaške tovarne in delavnice, organizacija oskrbe, prevozi in vsi državljani, ki morajo vsak na svoj način sodelovati pri oskrbi fronte. Fronta redno zavisi od zaledja; dokler le-to vrši svoje funkcije, se fronta drži, se bojuje. Če zaledje neha delovati, fronta popusti in poraz je tu. Le izjemni so primeri, da kak izredni vojni dogodek zaključí vojno in s tem izloči fronto, medtem ko bi zaledje še moglo delovati, na primer obe atomski bombi na Japonsko.

Misijonstvo je tudi bojevanje, čeprav ne "od tega sveta", kakor tudi Kristusovo "kraljestvo ni od tega sveta". In za to duhovno Kristusovo kraljestvo gre v misijonih; treba ga je širiti po vsem svetu, treba je osvajati svet za Kristusa in njegovo Cerkev, ki je skrivnostno Kristusovo telo, ki mora rasti. Kristus je Cerkev ustanovil, razrasla pa naj bi se po vsem svetu po delu apostolov. "Pojdite po vsem svetu!..." Na binško praznik se je začela rast Cerkve, se je začelo osvajanje sveta za Kristusa. Apostoli in njih spremljevalci so bili prvi vojaki na Kristusovi osvajalni fronti, so bili prva misijonska fronta.

Že tedaj pa se je tudi pojavilo misijonsko zaledje: Marija in prvi verniki, ki so molili za delo apostolov, jim zbirali in pošiljali sredstva, pripravljali jim pomočnike, naslednike itd. Čim bolj se je širila misijonska osvajalna fronta Cerkve, tem bolj se je razvijalo in širilo misijonsko zaledje.

Poglejmo današnjo misijonsko fronto!

Skoro po vsem svetu je, saj so skoraj povsod še dežele, ki jih je treba še osvojiti Kristusu. Stotisoči misijonarjev in misijonark in raznih misijonskih sodelavcev, skoraj prav toliko misijonskih postaj in drugih misijonskih ustanov: cerkva, sirotišč, šol, bolnišnic, zavetišč, tiskarn, semenišč... Vse to živi in dela, se razvija in se bori za osvojitve sveta Kristusu. A ne sólo iz sebe, ampak iz moči, ki mu stalno prihajajo iz misijonskega zaledja, iz celotnega telesa Cerkve, iz mističnega Kristusa, za katerega zmago v svetu gre.

Poglejmo to misijonsko zaledje!

Misijonsko zaledje je, ki vzgaja in pošilja na fronto nove misijonarje in misijonarke;

misijonsko zaledje oskrbuje fronto z denarno in drugo gmotno pomočjo za zidavo domačinskih semenišč in vzgojo domačih duhovnikov, za postavljanje novih misijonskih postaj in vseh raznovrstnih misijonskih ustanov;

misijonsko zaledje nudi borcem na fronti duhovno pomoč, molitev, žrtev, moralno oporo z vzpodbujanjem, z zanimanjem in veselim sodelovanjem, z misijonsko ljubeznijo.

Misijonska fronta Kristusova toliko prodira in osvaja, kolikor moči za borbo ji nudi zaledje. Tu je težje reči, da bi kdaj Kristusova fronta propadla, čeprav bi zaledje še moglo delati (saj tudi ne more: "Jaz bom z vami vse dni do konca sveta," je dejal Kristus apostolom...). Kristusova fronta je obširna; če na enem kraju na videz propade, na drugem toliko bolj živi in kliče po oskrbi od strani zaledja. Če na primer na Kitajsko ni več mogoče pošiljati novih misijonarjev in sredstev za vzdrževanje misijonskih ustanov (pošiljamo lahko toliko več molitev in žrtev, ki njih vstopa v deželo nihče ne more preprečiti!), pa Japonska in Afrika na stežaj odpirata vrata in vabita ter prosita v tej uri tisočerih možnosti. Dočim na Kitajsko ne moremo pošiljati sredstev za vzdrževanje misijonskih šol, pa jih v Južno Afriko danes še smemo in moramo, sicer bodo misijonske šole čez noč izginile. Saj beremo prav v tej številki našega lista v pismu uršulinke m. Ksaverije Lesjak, kako je v Južni Afriki najprej država sovzdrževala misijonske šole, potem je vsako pomoč odpovedala, pa so jih škofje in misijonske redovne družbe z združenimi močmi eno leto še vzdrževali; zdaj so to skupno možnost izčrpali in vsaka posamezna šola zavisi izključno od tega, ji bo li uspelo dobiti kakega dobrotnika, ki jo bo v bodoče pomagal vzdrževati; uršulinski zavod m. Lesjakove bo poskusil vzdržati eno, dve leti... In potem?

Lahko rečemo: Misijonska fronta živi, se bori, zmaguje in osvaja svet Kristusu v toliko, v kolikor živi in deluje misijonsko zaledje. Če misijonsko zaledje le revno izpolnjuje svojo funkcijo, je revno tudi osvajanje sveta za Kristusa v tistem času. In če tolikokrat ugotavljamo, da je misijonska akcija v marsikateri dobi zamudila marsikatero lepo priliko, odločilno uro, moramo iskati vzroka in krivde ne toliko pri tistih, ki so se tedaj trudili na misijonski fronti, ampak na vsem misijonskem zaledju, ki "ni spoznalo časa svojega obiskanja". Kako smo se katoličani "obirali", ko je šlo za pravočasno osvojitve Kitajske Kristusu, nad 300 let časa nam je božja Previdnost dala, v tem času čudovito olajševala in pomagala vreči mreže po vsej ogromni deželi — a zaledje je delalo tako malenkostno skromno in počasi, kakor da bi bilo časa v nedogled, kakor da ne bi bilo nobenega drugega "interesenta" za ta največji narod sveta, in se je zgodilo: "Med tem, ko so ljudje spali, je prišel sovražnik in vsejal ljulko med pšenico", in danes ta ljulka pšenico že žalostno prerasča, Kitajska je skoro komunistična, kar je še katoličanov, so na tem, da se ločijo od Cerkve, Kitajsko utegne komunizem osvojiti Antikristu... Zakaj? Ali ne morda zato, ker ima komunistična osvajalna fronta bolj požrtvovalno zaledje kot misijonska fronta, ker "so otroci tega sveta modrejši od otrok luči?..."

(Sledi.)

VESELO UPANJE

BARAGOVO MISIJONISČE

SPREJME PRVO SKUPINO MISIJONSKIH GOJENCEV

Z začetkom argentinskega šolskega leta meseca marca bo Baragovo misijonišče v Slovenski vasi v Argentini sprejelo prvo skupino slovenskih gojencev, ki jih bo vzgajalo za misijonski poklic.

To dejstvo pomeni veselo upanje za vse tiste rojake v slovenskem zamejstvu, ki čutijo s Cerkvijo in njenim misijonskim problemom.

Ta deseterica slovenskih fantičev, ki jo bodo leto za letom pomnoževali nove skupine, je tista dobra zemlja, v katero bo Kristusova roka vsejala dragoceno semenje misijonskega poklica. In kako ne bi upravičeno upali, da bo to ali ono seme, skrbno gojeno, tudi vzkalilo, zraslo in obrodilo sad: novega slovenskega misijonarja.

Problematika slovenskih misijonskih poklicev

Misel, da bi iz slovenskega zamejstva pošiljali nove slovenske misijonarje na misijonsko polje, je gotovo po božji volji.

Vsak katoliški narod mora doprinesiti svoj delež k širjenju Cerkve po misijonarjih. Slovenci smo katoliški narod in kakor hitro smo se dovolj zavedli naše narodne samobitnosti, smo se zavedli tudi te katoliške naloge. Baraga in Knoblar ter njuni številni sodelavci in nasledniki so nad vse dostojno začeli z izpolnjevanjem tega narodovega poslanstva. Nad sto slovenskih misijonarjev in misijonark, delujočih med prvo in drugo svetovno vojno po vseh misijonskih deželah, je napovedovalo lep razvoj slovenskega misijonskega dela v Kristusovem vinogradu. Ta razvoj pa je zatrla najprej vojna in potem rdeča revolucija v naši deželi. Katoliško delovanje v domovini je tako ovirano, da še za dušnopastirsko delo doma ne bo dovolj duhovniških in redovniških poklicev; kako bi moglo dati misijonarje in misijonarke!

Velik del naroda živi in dela v zamejstvu!

A slovenski katoliški narod ne obstoji in ne živi samo v okviru meja Jugoslavije. Vsaj ena tretjina naroda, če ne še več, ga živi v zamejstvu: rojaki na Primorskem in na Koroškem, pa izseljenci po vsem svetu! Morda ni naroda na svetu, ki bi imel tolikšen del svojega telesa izven narodne države! In kar je zlasti pomembno, ta sicer manjši del naroda je nad vse važen za cel narod, zlasti v današnjih razmerah. Saj se prav v tej narodni

manjšini vzdržujejo, goje in množe tiste narodne vrednote, ki jih skuša nasilje doma izpriditi ali celo uničiti: nepokvarjena narodna zavest, slovenska krščanska kultura, tradicionalno slovensko versko življenje. Naše slovenske družine, naše šole, naše organizacije, naš tisk, naše visoke kulturne ustanove, naše cerkveno življenje v zamejstvu igrajo dandanes odločilno vlogo v ohranjanju najdragocenejših vrednot celotnega slovenskega naroda. Da, današnja slovenska narodna manjšina v zamejstvu je **bistveni del narodnega življenja**, ki ima vzvišeno poslanstvo, v svobodi gojiti to, česar narod v sužnosti ne more. Čisto svojska naloga slovenskega zamejstva v današnjih dneh in razmerah!

Od doma ni pričakovati novih misijonarjev

Med nalogami, ki jih narod doma ne more vršiti in se jih zato nujno mora lotiti zamejstvu, je pač v prvi vrsti slovensko sodelovanje pri širjenju Kristusove Cerkve po njenih zastopnikih, slovenskih misijonarjih in misijonarkah. Če komunistični režim doma dopušča vsaj nekaj verskega življenja, če se tamkaj vsaj nepopolno goji narodna zavest, če je vsaj dirigirano kulturno udejstvovanje mogoče, pa je nemogoče že samo misliti, da bi brezbožni komunizem dopustil odhod enega samega slovenskega misijonarja iz domovine v misijone! Ko bi se to začelo dogajati, bi bil to najzgovornejši znak, da je komunizem v domovini na umiku, bi bil to začetek njegovega konca in tega bi bili le veseli! Toda na žalost v naši domovini razvoj še ni prišel do tega. Zato ne moremo upati, da bi domovina kmalu mogla pošiljati misijonarje na misijonsko polje. Treba bo še čakati, čakati, kdo ve, kako dolgo...

Zamejstvo jih lahko dá in jih mora dati!

Ali pa naj med tem manjšinski, a tako pomembni del naroda v zamejstvu čaka križem rok? Ali ni prav, da tudi v pogledu misijonskih poklicev storimo v zamejstvu vse, kar je v danih razmerah mogoče, kakor skušamo storiti vse, kar je mogoče, v drugih pogledih: v pogledu duhovniških poklicev (semenišče na Primorskem in na Koroškem, pa izseljensko v Adrogué), v pogledu dušnega pastirstva (gojitev slovenske službe božje in slovenskih verskih običajev), v pogledu slovenske kulture (knjižne družbe, Slovenska kulturna akcija, itd.), v pogledu slovenske vzgoje naše mladine (slovenski vzgojni in šolski centri vsepovsod), v pogledu slovenstva sploh (najrazličnejše organizacije...)?! Le za vzgojo misijonskih poklicev doslej ni bilo posebne ustanove. Baragovo misijonišče je prva in doslej edina tovrstna ustanova slovenskega zamejstva. Baragovo misijonišče pogumno začenja izpolnjevati tisto vrzel v našem zamejskem verskem in narodnem življenju, ki nikakor ni bila v čast našemu katolištvu, ampak je bila v popolnem nesoglasju z božjo voljo in kričečimi potrebami svete Cerkve in papežev. Baragovo misijonišče in njegovi prvi gojenci so res veselo upanje za vse slovensko katolištvo, da se v pogledu misijonskih poklicev zamujeno popravi, da se začenja nova doba.

Uresničljivo, ob sodelovanju vseh!

Ali pa niso to le sanje, le navdušenje, brez resnih možnosti? Lahko odgovorimo: če bo slovenski narod v zamejstvu pokazal toliko razumevanja in sodelovanja za akcijo Baragovega misijonišča, kolikor jo kaže za vse druge plemenite podvige na narodnem, verskem in kulturnem področju, bo pričal uspehov in sadov tudi na tem področju, bo doživel, da bodo iz Baragovega misijonišča odhajali v misijonske dežele novi slovenski misijonarji, ki jih vedno bolj razredčene vrste danes delujočih naših misijonarjev tako željno pričakujejo. Ne bomo doživeli teh sadov že jutri, a če smo (novodošli izseljenci) znali čakati skoraj petnajst let našega begunstva, ne da bi za misijonske poklice kaj smotrnega započeli, bomo laže čakali naslednjih petnajst let na njih dozorevanje. Sicer pa lahko Bog vzbudi misijonske poklice tudi že med starejšimi ali bogoslovci ali duhovniki in v tem primeru bodo sadovi še prej vidni...

Baragovo misijonišče prosi za sodelovanje!

Kaj pričakuje akcija za slovenske misijonske poklice, kaj potrebuje in kaj prosi Baragovo misijonišče od raznih činiteljev slovenskega zamejstva, če hoče uspešno nadaljevati začetno delo?

1. Razumevanja in splošne moralne opore od strani celotne slovenske katoliške skupnosti v zamejstvu.
2. Prijaznega sodelovanja od strani slovenskih dušnih pastirjev, ki lahko veliko pripomorejo pri odkrivanju in vzgajanju misijonskih poklicev med mladino.
3. Od strani slovenskih staršev, da nam zaupajo tiste svoje fantiče, ki bi jih želeli videti v službi Gospodovi.
4. Gmotno pomoč od strani vseh misijonskih prijateljev, ki je potrebna za kritje stroškov dograditve in opreme Misijonišča in za vzdrževanje in šolanje gojencev.
5. Molitve in žrtve za ta nadnaravni cilj, od vseh, saj "ni nič, kateri sadi, ne, kateri zaliva, ampak Bog, ki rast daje" (sv. Pavel).

Za to vsestransko pomoč in sodelovanje se Baragovo misijonišče ob sprejemu prve skupine gojencev vsem lepo priporoča!

Z združenimi močmi in žrtvami na delo za nove slovenske misijonske poklice, s katerimi naj si slovenski narod tudi za bodočnost zagotovi svoje častno sodelovanje pri velikem podjetju krščanskega človeka, da se osvoji

SVET KRISTUSU!

L. L. C. M.

Vsem, ki bi zmogli!

Velika prošnja tistim misijonskim
prijateljem, ki bi radi in mogli kaj
več pomagati Baragovemu
misijonišču!

Ko sprejemamo prvo skupino gojencev v Baragovo misijonišče v Argentini, čutimo potrebo, da se še posebej obrnemo s prošnjo za velikodušno sodelovanje k tistim slovenskim misijonskim prijateljem po svetu, ki jim je dobri Bog dal dvojno milost: da morejo in da hočejo s svojimi prihranki pomagati pri vzgoji in vzdrževanju bodočih slovenskih borcev na misijonski fronti Kristusovi.

Prosimo te dobrotnike misijonov, da prevzamejo vzdrževanje po enega misijonskega gojenca Baragovega misijonišča!

Morda bi ta ali oni misijonski odsek v slovenskem zamejstvu mogel prevzeti eno tako vzdrževanje; to bi bil prekrasen delokrog!

Letna vzdrževalnina bi bila

200 dolarjev
120.000 lir
100.000 francoskih frankov
5.000 avstrijskih šilingov
12.000 pesov
70 avstralskih funtov

Letni prispevek se lahko plačuje tudi v obrokih. Prijave cziroma vplačila naj bi morebitni dobrotniki naslavljali na: Rev. Petek Janez C.M., Cochabamba 1467, Buenos Aires, Argentina.

Dobrotniki! Z vzdrževanjem misijonskega gojenca Baragovega misijonišča boste vršili odlično dobro delo za rast božjega kraljestva na zemlji in Bog Vam bo obilen plačnik!

Za vse dobrotnike Baragovega misijonišča na sploh se že dve leti opravljajo mesečne svete maše in dnevne molitve v Slovenski vasi v Lanusu, kjer stoji Baragovo misijonišče; za vse tiste pa, ki bodo vzdrževali kakega misijonskega gojenca, bodo le-ti še posebej dan za dnem skupno molili.

Rojaki, misijonski dobrotniki! Lepo prosimo in vabimo: Žrtvujte za vzdrževanje gojencev Baragovega misijonišča! Podprite to najvažnejšo slovensko misijonsko akcijo!

Baragovo misijonišče
v Slovenski vasi v Lanusu

IZ VSEBINE: Od oktobra do oktobra — Misijonarji prosjaki — Lazaristi v misijonih — Duh sv. Vincencija — Orjak s pužitim srcem — Maksimiljan Kolbe — Po misijonskem svetu — Misijonarji pišejo — Misijonsko zaledje — Veselo upanje.

Osmutek za naslovno stran:
arh. Marijan Eiletz.

Registro de la
Prop. Int.
No. 528.263

CORREO ARGENTINO Suc. (34) (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

K SLIKAMA NA OVITKU: Na prvi strani indijska deklica pri narodnem plesu. Tu: Domačinski redovnik na obisku v Rimu.

Director responsable: Lenček Ladislao CM.
Domicilio legal: Cochabamba 1467, Buenos Aires.

“KATOLIŠKI MISIJONI” so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, “Slovenske misijonske zvoze”. Izdaja ga “Baragovo misijonišče”. Urejuje Lenček Ladislav - Upravlja Franc Buh CM. - Naslov uredništva in uprave: Montes de Oca 320, Bs. Aires, Argentina. Tiska “Federico Grote”, Montes de Oca 320 (Peršuh Janez). S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA: V Argentini 90 pesov; v U.S.A. in Kanadi 3.— dolarje; v Italiji 1.400 lir; v Avstriji 40 šilingov; v Angliji in Avstraliji 1 funt; v Franciji 1000 frankov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Franc Buh CM., Misijonska pisarna Montes de Oca 320, Buenos Aires.
U.S.A.: Rev. Charles Welbang CM., St. Vincent's Sem., 500 East Cheltenham Ave., Philadelphia 44, Pa. — Rudi Knez, 13810, Eaglesmere, Cleveland 10, Ohio. — Anica Tushar, Box 731, Gilbert, Minn.

Kanada: Rev. Franc Sodja CM., 594 Manning Ave, Toronto 4, Ont.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte s. Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM., Rue de Sèvres 95, Paris (VI).

Avstrija: Rev. Alojzij Luskar, Kamen 14, P. St. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavžič Anton, Spittal a/Drau. D. P. Camp, Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabc, Archbishop's House, West Terrace, Adelaide, S. Australia.
V ostalih deželah sprejemajo naročnino iz prijaznosti slovenski dušni pastirji.